

Arrest

nr. 336 061 van 17 november 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat E. MASSIN**
 Eugène Plaskysquare 92-94 / 2
 1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 2 januari 2025 heeft ingediend om (bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en) de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister van Asiel en Migratie, van 20 december 2024 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 januari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 januari 2025.

Gezien het arrest nr. 319 386 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 6 januari 2025, waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gelet op het verzoek tot voortzetting van de procedure, ingediend door de verzoekende partij op 7 januari 2025.

Gelet op de beschikking van 18 september 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat E. MASSIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaat M. DUBOIS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 augustus 2024 dient de verzoeker, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Nadat was gebleken dat de verzoeker op 1 juni 2024 reeds een verzoek om internationale bescherming had ingediend in Polen, richten de Belgische autoriteiten op 25 oktober 2024 een terugnameverzoek aan de Poolse autoriteiten, die op 30 oktober 2024, in toepassing van artikel 18, lid 1, onder c), van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening), instemmen met dit verzoek tot terugname.

Op 20 december 2024 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). De verweerder besluit met name dat niet België, maar Polen de bevoegde lidstaat is om het verzoek om internationale bescherming te behandelen.

Deze bijlage 26^{quater} is de thans bestreden akte, die op 23 december 2024 aan verzoeker wordt ter kennis gebracht. Zij is als volgt gemotiveerd:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam: G.

voornaam: Y. H.

geboortedatum: (...) 2002

geboorteplaats: K.

nationaliteit: Eritrea

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)c van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer G., Y. H., verder betrokkene genoemd, die verklaart de Eritrese nationaliteit te hebben, bood zich op 28/08/2024 aan bij onze diensten, waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 28/08/2024 werd zijn verzoek formeel ingediend.

Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat betrokkene reeds een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft in Polen op 01/06/2024.

Bij zijn aanmelding in België verklaarde betrokkene minderjarig te zijn waardoor betrokkene door onze diensten beschouwd werd als niet-begeleide minderjarige en zijn geboortedatum werd vastgelegd op 12/02/2008. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) uitte echter zijn twijfel omtrent de leeftijd van de betrokkene. Op basis van het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek van betrokkene waaruit bleek dat hij reeds in Polen werd geregistreerd in het kader van een asielaanvraag werd op 29/08/2024 een informatieverzoek gericht aan de Poolse instanties met toepassing van artikel 34 van Verordening 604/2013 met het oog op verkrijgen van relevante informatie betreffende de verklaarde leeftijd, het verblijfsstatuut en familieleden van betrokkene. Dit verzoek werd op 03/09/2024 beantwoord door de Poolse instanties, waaruit blijkt dat betrokkene in Polen niet als minderjarige geregistreerd staat, maar onder de geboortedatum van 12/09/2002.

Op 02/09/2024 werd tevens een medische test georganiseerd om te controleren of betrokkene jonger of ouder dan 18 jaar is. Deze test vond plaats in het Jessa Ziekenhuis Hasselt. De conclusie luidt als volgt: “Op basis van het voorgaande onderzoek kunnen we besluiten met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat GR., Y. H. op datum van 2/09/2024 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 20.8 jaar met een standaarddeviatie van een 2.5 jaar een goede schatting is.” De medische test toont eveneens de meerderjarigheid van betrokkene aan. Zijn geboortedatum werd vastgelegd op 12/09/2002. Betrokkene

verklaarde hieromtrent dat dit niet de correcte geboortedatum is, maar dat hij er niets aan kan doen daar hij niet de juiste documenten heeft om dit te laten aanpassen.

Betrokkene werd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 02/12/2024. Hij verklaarde dat hij ongehuwd is en geen kinderen heeft. Verder verklaarde hij dat zijn neef, zijnde G., K. K., 17 jaar oud, in België verblijft en in procedure is. Tevens maakte hij melding van twee broers die in Nederland verblijven en erkend zijn en één broer die in Duitsland verblijft en erkend is. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van Verordening 604/2013 bijgevolg niet aan de orde.

Betrokkene is niet in het bezit van originele reis-of identiteitsdocumenten. Hij verklaarde dat hij nooit in het bezit geweest is van een paspoort.

Betrokkene verklaarde dat hij Eritrea in februari 2023 verlaten heeft omwille van het dictatoriale regime. Hij verklaarde dat hij naar Ethiopië vertrokken is, waar hij ongeveer een jaar en twee maanden in Addis Abeba woonde en studeerde. Echter omdat daar geen vrede is, het er niet veilig is en er geen werkmogelijkheden zijn, reisde hij per vliegtuig, in het bezit van een vals Ethiopisch paspoort, via Dubai naar Wit-Rusland. Hij verklaarde dat de smokkelaar het paspoort op de luchthaven in Wit-Rusland afgenomen heeft. Hij verklaarde dat hij ongeveer anderhalve maand in Grodno verbleef, dat hij er studies wilde starten, echter daar hij te laat was voor de start van het academiejaar, verliet hij Wit-Rusland en reisde hij te voet verder naar Polen. Hij verklaarde dat hij er tweeënhalve maand in een gesloten centrum zat en dat het niet zijn keuze was om daar te blijven. Hij verklaarde dat hij uiteindelijk per trein via Duitsland naar België kon reizen, waar hij op 27/08/2024 aankwam.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd naar de specifieke reden(en) aan de basis van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in België. Met betrekking tot de omstandigheden qua opvang en/of behandeling werd de betrokkene eveneens gevraagd of hij bezwaren heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene verklaarde dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat België een goed land is en er toegang is tot onderwijs. Hij uitte bezwaar tegen een overdracht aan Polen omdat er geen toegang is tot onderwijs en medische zorg. Hij verklaarde verder dat men in het gesloten centrum niets voor je doet en dat hij gedwongen werd om zijn vingerafdrukken te geven. Verder stelde hij dat hij zwaar geslagen werd door de autoriteiten toen hij de grens overstak van Wit-Rusland naar Polen.

Op 25/10/2024 werd een terugnameverzoek gericht aan de Poolse instanties. Deze stemden op 30/10/2024 in met dit verzoek conform artikel 18(1)c van Verordening 604/2013.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid berust bij Polen.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het HvJ-EU oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat

zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Poolse instanties stemden op 30/10/2024 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013: “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht: een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. In dit verband verwijzen we ook naar artikel 18(2): “Voor de in lid 1, onder c) bedoelde gevallen, indien de verantwoordelijke lidstaat de behandeling van een verzoek had gestaakt omdat de verzoeker het verzoek had ingetrokken voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde was genomen, zorgt die lidstaat ervoor dat de verzoeker gerechtigd is te verzoeken dat de behandeling van zijn verzoek wordt afgerond, of een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen dat niet wordt behandeld als een volgend verzoek als bedoeld in Richtlijn 2013/32/EU. In dergelijke gevallen zorgen de lidstaten ervoor dat de behandeling van het verzoek wordt afgerond”. De betrokkene zal na overdracht aan Polen de mogelijkheid hebben om zijn procedure verder te zetten met een volledig en inhoudelijk onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. Betrokkene zal gemachtigd zijn om te verblijven in Polen in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Polen ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden zal worden getoetst.

Middels het akkoord van 30/10/2024 hebben de Poolse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene, wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Polen. Polen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Polen het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Polen, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. Verder zijn er ook geen aanleidingen om aan te nemen dat betrokkene in Polen niet de kans zou krijgen op het verkrijgen van een statuut op basis van de internationale regelgeving desbetreffend. In het kader van de gemeenschappelijke minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft die zijn vastgelegd in de Europese Richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, is deze vrees aldus ongegrond.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Polen staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Poolse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Betrokkene verklaarde dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat België een goed land is en er toegang is tot onderwijs. Hij uitte bezwaar tegen een overdracht aan Polen omdat er geen toegang is tot onderwijs. Vooreerst wensen we er echter op te wijzen dat het niet aan betrokkene is om zelf te bepalen waar zijn verzoek behandeld dient te worden. Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen nadat zijn verzoek in een andere lidstaat is afgewezen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Het dient verder te worden benadrukt dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht aan Polen omdat hij er gedwongen werd zijn vingerafdrukken te geven. We wensen op te merken dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26/06/2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat betrokkene derhalve zou inroepen dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten.

Betreffende zijn verklaring dat hij in Polen geen verzoek om internationale bescherming ingediend heeft, wensen we op te merken dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26/06/2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene wel degelijk internationale bescherming vroeg in Polen.

We wensen verder op te merken dat we er van kunnen uitgaan dat Polen de waarborgen voor verzoekers respecteert zoals voorzien in artikel 12, van de richtlijn 2013/32/EU en dan meer specifiek §1 a: "zij moeten in een taal die zij begrijpen of waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij deze begrijpen, worden ingelicht over de te volgen procedure en over hun rechten en verplichtingen tijdens de procedure, alsmede over de gevolgen die kunnen ontstaan indien zij hun verplichtingen niet nakomen of niet met de autoriteiten samenwerken. Zij moeten worden ingelicht over de termijnen, over de middelen waarover zij beschikken om te voldoen aan hun verplichting tot het indienen van de elementen zoals bedoeld in artikel 4 van Richtlijn 2011/95/EU en over de gevolgen van een expliciete of impliciete intrekking van het verzoek. Die informatie moet tijdig genoeg worden verstrekt om verzoekers in staat te stellen de in deze richtlijn gewaarborgde rechten uit te oefenen en de in de artikel 13 omschreven verplichtingen na te komen."

Betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht aan Polen omdat hij er zwaar geslagen werd door de autoriteiten toen hij de grens van Wit-Rusland naar Polen overstak. Vooreerst wensen we op te merken dat we in deze enkel beschikken over mondelinge verklaringen van betrokkene en dat hij geen enkel begin van bewijs over deze verklaringen aanbracht. Uit de verklaring van betrokkene blijkt dat deze vermeende feiten zich afspeelde binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Dit wordt ook geduid door de verklaringen van betrokkene dat hij geen vrije keuze had om zijn vingerafdrukken te laten registreren wat tevens ook aantoont dat betrokkene enige vorm van verzet toonde tegen de verplichte registratie van zijn vingerafdrukken in Polen. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Poolse instanties met voeten werden getreden. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Poolse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Betreffende zijn verklaring dat hij in Polen in een gesloten centrum zat, merken we op dat de vasthouding van betrokkene plaatsvond in het kader van het illegaal overschrijden van de grens. We kunnen stellen dat de vasthouding op de grens en de daaropvolgende detentie van de betrokkene door de Poolse instanties vanwege het illegaal overschrijden van de grens op zich geen inbreuk impliceert op artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest, bewaring is toegestaan wanneer een persoon aantoonbaar de inreisbeperkingen wil omzeilen. Het EHRM stelt in Saadi tegen het Verenigd Koninkrijk dat iedere binnenkomst onrechtmatig is totdat een lidstaat de binnenkomst in het land autoriseert. De bewaring van een persoon die wil binnenkomen maar daar geen toestemming heeft voor gekregen kan dan ook als doel hebben te beletten dat de persoon op onrechtmatige wijze het grondgebied betreedt, het moment waarop iemand al dan niet tijdelijke toestemming krijgt om het grondgebied te betreden of er tijdelijk te verblijven is grotendeels afhankelijk van het nationale recht.

Zodra iemand een verzoek om internationale bescherming doet uit die persoon de intentie om het grondgebied rechtmatig te betreden en de motieven om de persoon langer vast te houden moeten dan ook opnieuw worden overwogen en afgetoetst aan de objectieve criteria in de nationale wetgeving om willekeur te voorkomen.

De betrokkene reikte geen elementen aan die erop wijzen dat zijn detentie er toe zou hebben geleid dat hij niet daadwerkelijk de mogelijkheid heeft gekregen om zijn verzoek zo snel mogelijk in te dienen, noch dat zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de gestelde termijn zou zijn geregistreerd, de betrokkene genoot vanaf zijn intentieverklaring van de beschermende maatregelen van de procedurerichtlijn (2013/32/EU). Het komt de Poolse autoriteiten toe de bewaring van een persoon die werd gestopt bij illegale grensoverschrijding te handhaven zolang als wat op basis van objectieve criteria noodzakelijk is om een geslaagde verwijdering naar het land van herkomst te garanderen en voor zover de motivering van de vrijheidsontneming geval per geval op de evenredigheid wordt overwogen en dat de omstandigheden in overeenstemming zijn met de mensenrechten zoals vastgelegd in het EVRM en het handvest van de grondrechten van de EU, verder is er het onbetwistbare recht van de lidstaten om de vrijheid van vreemdelingen in het kader van immigratiebeheersing te controleren en de toegang tot het grondgebied en tijdelijk verblijf in nationale wetgeving vast te leggen.

We wensen tevens te benadrukken dat als de Poolse instanties bepaalde voorzorgsmaatregelen nemen voor het vrijwaren van hun nationale veiligheid, niet zomaar kan worden besloten dat het hier gaat om een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest of handelingen en omstandigheden die wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Ook de loutere detentie om te voorkomen dat iemand zijn clandestiene onderneming verder zet, vormt niet noodzakelijkerwijs een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betrokkene verklaarde dat er in het gesloten centrum niets voor hem gedaan werd en dat hij geen toegang had tot medische zorg. We wensen er op te wijzen dat we in deze enkel beschikken over mondelinge verklaringen van betrokkene en dat hij geen enkel begin van bewijs over deze verklaringen aanbracht. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Poolse

instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Tenslotte wensen we te benadrukken dat Polen, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Polen het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Polen, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. Verder zijn er ook geen aanleidingen om aan te nemen dat betrokkene in Polen niet de kans zou krijgen op het verkrijgen van een statuut op basis van de internationale regelgeving desbetreffend.

Een recente bron betreffende de procedure tot het bekomen van bescherming en opvangfaciliteiten in Polen is het recent geactualiseerde rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles"(ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Karolina Rusiłowicz en Ewa Ostaszewska-Żuk, <https://asylumineurope.org/reports/country/poland/>, laatste update 13/06/2024, verder AIDArapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Daarnaast verwijzen we ook naar het EUAA-rapport "Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Poland" van 30.05.2023 (Polish office for foreigners, https://euaa.europa.eu/sites/default/files/2023-06/factsheet_dublin_transfers_pl.pdf).

Het AIDA-rapport stelt dat er enkele bezorgdheden zijn of verzoekers die terugkeren in het kader van een Dublinprocedure, onder de bepalingen van de Poolse wet, wel altijd hun verzoek om internationale bescherming kunnen heropenen. De tijdslimiet die gesteld wordt om het verzoek te heropenen is 9 maanden. In tegenstelling tot artikel 18, lid 2, van de Dublin III-verordening zal in gevallen waarin de asielzoeker bijvoorbeeld de behandeling van zijn asielverzoek in Polen niet heeft afgewacht, maar naar een andere lidstaat is gegaan en niet binnen negen maanden naar Polen is teruggekeerd, het dossier niet worden beoordeeld volgens de normale "inmerit"-procedure. Als een aanvraag na deze termijn wordt ingediend, zal deze beschouwd worden als een volgende aanvraag en onderworpen worden aan een ontvankelijkheidsprocedure (AIDA, p. 36).

Het AIDA-rapport stelt dat verzoekers die terugkeren naar Polen in het kader van een Dublinprocedure onder dezelfde voorwaarden toegang hebben tot de opvangstructuren als personen in de reguliere procedure, de versnelde procedure of de ontvankelijkheidsprocedure (AIDA, p. 54).

Verzoekers hebben volgens het AIDA-rapport recht op materiële opvangvoorzieningen tijdens alle asielprocedures in Polen. Er wordt geen onderscheid gemaakt tussen de gewone, versnelde en ontvankelijkheidsprocedure. De voorziening van opvangvoorzieningen hangt niet af van de financiële situatie van asielzoekers. Het AIDA-rapport vermeldt dat verzoekers recht hebben op materiële opvang vanaf het moment ze zich aanmelden bij een van de initiële opvangcentra (AIDA, p. 54).

Het EUAA-rapport stelt dat materiële opvangvoorzieningen bestaan uit het volgende: opvang in het centrum met het bijhorende sociale assistentiepakket, een geldbijdrage om eigen verblijf op het grondgebied van de Republiek van Polen te financieren, medische zorgen, assistentie bij een vrijwillige terugkeer en assistentie bij een transfer naar een andere Lidstaat die verantwoordelijk is voor het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming onder Regulator 604/2013 (EUAA-rapport, p. 4).

Opvangmogelijkheden zijn toegankelijk van zodra de verzoeker zich registreert in het opvangcentrum, dus niet automatisch na het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Enkel medische hulp kan ontvangen worden vanaf het moment van het doen van het verzoek (bijvoorbeeld aan de grens), in speciale situaties, dat wil zeggen, in geval van risico voor het leven of de gezondheid (EUAA-rapport, p. 5).

Er zijn volgens het rapport wel enkele praktische obstakels die de toegang tot de materiële opvangvoorzieningen kunnen belemmeren. De verzoeker dient zichzelf naar het betreffende opvangcentrum te begeven en dient er zich binnen de twee dagen aan te melden anders wordt hun verzoek afgesloten (AIDA, p. 54). De financiële steun die verzoekers krijgen, is vaak niet voldoende om een adequate levensstandaard in Polen te verzekeren (AIDA p. 59). De omstandigheden in de Poolse opvangcentra zijn in het algemeen beter dan in het verleden, hoewel ze nog steeds kunnen verschillen van centrum tot centrum (AIDA pp. 63-64).

Het AIDA-rapport stelt dat verzoekers om internationale bescherming in Polen in detentie kunnen geplaatst worden indien er geen alternatieven voor detentie zijn en als er een risico op onderduiken is (AIDA p. 87). Er wordt gesteld dat de duur van detentie varieert van gemiddeld 86 dagen tot meer dan vijf maanden (AIDA, p. 83). Er zijn geen andere termijnen in de wet vastgelegd dan de maximale totale duur van de bewaring van verzoekers om internationale bescherming, namelijk 6 maanden voor verzoekers om internationale bescherming en maximaal 18 maanden voor personen die verwijderd dreigen te worden (AIDA p. 101).

Betrokkene verklaarde dat hij zwaar geslagen werd toen hij de grens van Wit-Rusland naar Polen overstak. In het AIDA-rapport wordt gewag gemaakt van "push backs" naar Wit-Rusland door de Poolse grenspolitie en waarbij mishandeling en geweld werd gerapporteerd. We verwijzen hieromtrent onder meer naar passages in het AIDA-rapport (pp. 19-21). Hoewel niet kan worden ontkend dat "push backs" en soms zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd betekent dit niet dat de Poolse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat verzoekers, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Polen worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.

We wensen er tevens op te wijzen dat de betrokkene zich deze keer in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'push backs' en terugdrijving, namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Polen zal worden overgedragen nadat de Poolse instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Polen terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Polen is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Polen in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Polen worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betreffende zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat hij in goede gezondheid verkeert. Hij stelde wel over medische documenten te beschikken en gaf aan dat hij een litteken heeft doordat hij in Eritrea door soldaten geslagen werd. Tot op heden bracht betrokkene echter geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Polen zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht aan Polen omdat er geen toegang is tot medische zorg. De Poolse wetgeving waarborgt toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming onder dezelfde omstandigheden als Poolse staatsburgers die een ziekteverzekering hebben (AIDA-rapport, p. 71; EUAA-rapport, p. 8).

Gezondheidszorg voor asielzoekers wordt door de overheid gefinancierd. Indien een verzoeker geen toegang heeft tot materiële opvangvoorzieningen of indien deze beperkt zijn, dan heeft de verzoeker nog steeds recht op gezondheidszorg. Basis gezondheidszorg wordt georganiseerd in medische kantoren in elk opvangcentrum (AIDA-rapport, p. 71). Gezondheidszorg voor asielzoekers bevat ook behandeling voor mensen met mentale gezondheidszorgen. In 2023 werkten psychologen in alle centra op zijn minst 4 uur per week voor elke 120 asielzoekers. Dit werd verlengd met een uur voor elke bijkomende 50 asielzoekers. Asielzoekers kunnen doorverwezen worden naar een psychiater of psychiatrisch ziekenhuis (AIDA-rapport, p. 71). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren zoals de taalbarrière. Petra Medica, het privébedrijf dat de medische verzorging van verzoekers organiseert is verplicht te zorgen voor tolken en vertalers tijdens medische en psychologisch consultaties (AIDA, p. 72).

Bovenstaande leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate structurele tekortkomingen vertoont dat een overdracht aan Polen een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Polen niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Polen niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We merken in deze verder op dat de Poolse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen dient besloten te worden dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Polen niet het niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Gelet op het voorgaande kan besloten worden dat niet aannemelijk gemaakt werd dat een overdracht van de betrokkene aan Polen een reëel risico impliceert op blootstellingen aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Poolse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)c van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Poolse autoriteiten.

(...)”

2. Over de rechtspleging

2.1. De vordering tot schorsing, bij uiterst dringende noodzakelijkheid, van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen met het arrest nr. 319 386 van 6 januari 2025.

De verzoeker heeft, overeenkomstig artikel 39/82, §6, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tijdig een verzoek tot voortzetting ingediend. Hij heeft tevens binnen de termijn voorzien in artikel 39/81, vierde lid, van de Vreemdelingenwet meegedeeld dat hij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen.

De procedure wordt bijgevolg verdergezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

2.2. Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2, 3, 6, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 6, 8, 9, 10, 11, 16 en 18 van de Dublin III-verordening, van de artikelen 51/2 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van “*de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van non-refoulement*”, van het hoorrecht en de rechten van verdediging, en van de materiële motiveringsplicht. De verzoeker maakt tevens gewag van een manifeste appreciatiefout.

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

“Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen eisen een volledige en correcte motivering van de administratieve beslissingen.

Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hier op antwoorden op pertinente wijze zodat de eiser de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen: “que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d’un recours et, à la juridiction compétente, d’exercer son contrôle à ce sujet »(CCE n°100 300 van 29 maart 2013), en ook “en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle.”(RvV nr 95 594 van 22 januari 2013). De Raad van State heeft al duidelijk gesteld dat volgens artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, «la motivation doit être adéquate et le contrôle s’étend à cette adéquation, c’est-à-dire l’exactitude, l’admissibilité et les pertinence des motifs»(RvS, 25 avril 2002, n°105.385).

De administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid verplichten de overheden om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen. De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt om schreven : «veiller avant d’arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l’espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause»(RvS, 23 februari, 1966, n°58.328) ; «[procéder] à un examen complet et particulier des données de l’espèce, avant de prendre une décision» (RvS, 31 mei 1979, n°19.671) ; «rapportée à la constatation des faits par l’autorité, la mission de sauvegarde du droit incombant au Conseil d’État a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée à sa version des faits dans le respect des règles qui régissent l’administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir »(RvS, Claeys, no. 14.098, 29 april 1970) ; «le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l’autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu’elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d’espèce »(RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

Dat ook de materiële motiveringsplicht gerespecteerd dient te worden.

Overwegende dat de artikelen 6,8,9,10,11,16 en 18 van de Verordening nr.604/2013 de behandeling van minderjarigen betreffen.

Dat verzoeker zelf aangaf minderjarig te zijn, wat echter gecorrigeerd werd na een leeftijdtest.

Dat daarbij vastgesteld moet worden dat verzoekende partij nauwelijks meerderjarig geacht werd, zijnde dat hij op 2/9/2024 een leeftijd zou gehad hebben van 20,8 jaar met een standaarddeviatie van 2,5 jaar.

Dat verzoeker deze leeftijdsbepaling als onjuist aanmerkte.

Dat ingeval van twijfel – wat het geval is ingeval van betwisting – het onterecht is dat bij de leeftijdsbepaling geen rekening gehouden wordt met de standaarddeviatie.

Dat verzoeker dan ook meent dat minstens de leeftijd van 18,3 jaar zou moeten weerhouden zijn, wat impliceert dat zijn geboortedatum ergens begin 2006 zou moeten bepaald zijn.

Dat verzoeker zich immers in Polen ouder voordeed dan hij was, nu hij wilde vermijden aldaar voor lange tijd vastgehouden te worden.

Dat het dan ook onterecht is dat de verwerende partij bij de beoordeling van de bevoegdheid rekening hield met een leeftijd – geboorte 2002, terwijl volgens de eigen tests dit in het voor verzoeker meest gunstige geval 2006 moet zijn.

Dat het dan ook onterecht is dat verzoekende partij door verwerende partij als veel ouder aangemerkt wordt.

Dat de weerhouden leeftijd wel degelijk van belang is bij de beoordeling van een band van afhankelijkheid.

Dat het onterecht is dat de verwerende partij zou stellen dat verzoeker hoe dan ook volgens de test als meerderjarige beschouwd dient te worden, nu onder meer voor wat betreft de beoordeling van de band van afhankelijkheid – waarnaar specifiek geïndiceerd wordt in artikel 16 van de Verordening – wel degelijk de

werkelijke leeftijd, minstens ingeval van betwisting de voor verzoeker meest gunstige appreciatie dient weerhouden te worden.

Dat de basis waarop verwerende partij "losjes" meent dat "Op basis van voorgaande is de behandeling van het VIB in België op basis van art.6,art.8,art.9,art.10,art.11 of art.16 van de verordening bijgevolg niet aan de orde" dan ook gebaseerd is op onjuiste feitenvinding.

Overwegende bovendien dat verzoekende partij absoluut niet afdoende gehoord werd, dit is op een dusdanige manier dat verzoekende partij op de hoogte gesteld wordt van de redenen waarom een bepaalde vraag gesteld wordt, noch hij verwittigd wordt van de mogelijke implicaties van een antwoorden, noch hem de gelegenheid gegeven wordt op nuttige en tijdige wijze zijn rechten te doen gelden.

Dat immers en vooreerst verzoekende partij met zijn MINDERJARIGE neef in België verblijft.

Dat conform artikel 16 van de verordening de afhankelijkheid dient beoordeeld te worden vanwege de minderjarige naar de meerderjarige, doch OOK omgekeerd vanwege de meerderjarige tegenover de minderjarige.

Overwegende dat vastgesteld dient te worden dat ook artikelen 9,10 en 11 van de Verordening niet gerespecteerd werd, nu verzoeker niet gevraagd werd of hij en zijn neef deel uitmaakten van hetzelfde gezin.

Dat noch aan verzoeker, noch aan zijn neef de gelegenheid gegeven werd zich desbetreffend schriftelijk uit te drukken.

Dat dan ook niet anders kan dan gesteld worden dat de motivering in de bestreden beslissing volgens dewelke "bijgevolg" deze artikelen niet van aan de orde zijn, niet afdoende is.

Dat minstens in dat verband het hoorrecht en de rechten van verdediging geschonden worden.

Dat eveneens een manifeste appreciatiefout gemaakt werd, nu de Belgische Staat onterecht uitgaat van een leeftijd van 22 jaar, terwijl verzoeker eigenlijk nog geen 19 jaar is.

Dat daarnaast verzoeker aangaf 2 broers te hebben in Nederland, die reeds erkend zijn, en één broer in Duitsland, die eveneens in procedure is.

Dat aan verzoeker – terwijl toch verondersteld mag worden dat hij samen met zijn broers in zijn land van herkomst deel uitmaakte van hetzelfde gezin – niet de mogelijkheid heeft gekregen om zich conform de artikelen 9,10 en 11 van de Verordening uit te spreken voor een overdracht naar hetzij Nederland, hetzij Duitsland.

Dat de verwerende partij deze landen evenmin gevraagd heeft of zij verzoeker zouden willen overnemen.

Dat artikel 9 nochtans uitdrukkelijk stelt :

Gezinsleden die internationale bescherming genieten

Wanneer een gezinslid van de verzoeker, ongeacht of het gezin reeds in het land van oorsprong was gevormd, als persoon die internationale bescherming geniet is toegelaten voor verblijf in een lidstaat, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, mits de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen.

Dat verzoeker zelfs niet over deze mogelijkheid geïnformeerd werd !

Dat verzoeker nochtans signaleerde dat hij TWEE broers had die in Nederland erkend werden.

Dat hetzelfde geldt voor wat betreft de broer in Duitsland, die nog in procedure is, waarvoor artikel 10 uitdrukkelijk stelt :

Artikel 10

Gezinsleden die om internationale bescherming verzoeken

Wanneer een gezinslid van een verzoeker in een lidstaat een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend waarover in eerste aanleg nog geen beslissing ten gronde is genomen, is deze lidstaat

verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, mits de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen.

Dat verzoeker over deze mogelijkheid evenmin geïnformeerd werd.

Dat hem evenmin de mogelijkheid gegeven werd om de schriftelijke wens van zijn broers, of één van hen bij te brengen.

Dat de verwerende partij zich evenmin bevraagd heeft bij Duitsland en Nederland.

Dat aldus moet vastgesteld worden dat opnieuw op basis van onzorgvuldige feitenvinding een motivering gegeven wordt waarbij de rechten van verzoekende partij miskend worden.

Dat minstens moet vastgesteld worden dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is. Dat dit des te ernstiger is gelet op de zeer jonge leeftijd van verzoekende partij.

Dat erop gewezen dient te worden dat de bepalingen van de Richtlijn als een toepassing van artikel 3 en 8 EVRM dienen beschouwd te worden, nu specifiek zowel minderjarigen (bijzondere kwetsbaarheden) als familie- en gezinsleden daarbij geïmpliceerd worden.

Dat ook deze bepalingen in dit verband geschonden worden.

Dat opnieuw in dat verband ook het hoorrecht en de rechten van verdediging geschonden werden.

Dat de motivering, gebaseerd op onjuiste, minstens onvolledige en dan ook onzorgvuldige feiten dan ook niet als rechtsgeldig kan aanzien worden.

Dat er aanleiding is tot annulatie en in afwachting van annulatie tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Dat het middel immers ernstig is.”

3.1.1. De ontvankelijkheid van het eerste middel

Artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het verzoekschrift op straffe van nietigheid een “*uiteenzetting van feiten en middelen*” moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*midde*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoeker op geen enkele wijze concreet toelicht hoe de artikelen 2, 6 en 13 van het EVRM door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM betreft, brengt de verzoeker in zijn betoog ter ondersteuning van het eerste middel enkel de volgende vage en *in casu* irrelevante rechtstheoretische uiteenzetting naar voor: “*Dat erop gewezen dient te worden dat de bepalingen van de Richtlijn als een toepassing van artikel 3 en 8 EVRM dienen beschouwd te worden, nu specifiek zowel minderjarigen (bijzondere kwetsbaarheden) als familie- en gezinsleden daarbij geïmpliceerd worden. Dat ook deze bepalingen in dit verband geschonden worden.*” De verzoeker verduidelijkt nergens welke bepalingen van welke Richtlijn hij precies voor ogen heeft. De thans bestreden beslissing kadert bovendien niet in deze of gene Richtlijn, maar zij vormt een toepassing van de criteria van de Dublin III-verordening. In elk geval kan uit verzoekers vage uiteenzetting niet worden afgeleid hoe hij de artikelen 3 en 8 van het EVRM door de bestreden beslissing geschonden acht.

Voorts ontbreekt in verzoekers uiteenzetting ook elke nadere verduidelijking omtrent de in de aanhef van het eerste middel genoemde schending van artikel 4 van het Handvest, de artikelen 6, 8 en 18 van de Dublin III-verordening en artikel 51/2 van de Vreemdelingenwet.

Tot slot merkt de Raad nog op dat hem geen “*beginsel van non-refoulement*” als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur bekend is. De verzoeker verzuimt bovendien tevens om verder te verduidelijken hoe enig “*beginsel van non-refoulement*” door de bestreden beslissing zou zijn geschonden.

Het eerste middel is bijgevolg niet-ontvankelijk in de mate dat de verzoeker zich beroept op een schending van de artikelen 2, 3, 6, 8 en 13 van het EVRM, artikel 4 van het Handvest, de artikelen 6, 8 en 18 van de Dublin III-verordening, het “*beginsel van non-refoulement*” en artikel 51/2 van de Vreemdelingenwet.

3.1.2. Verdere beoordeling van het eerste middel

3.1.2.1. De verzoeker brengt vooreerst een kritiek naar voor omtrent het gegeven dat hij als meerderjarige werd aangemerkt en dat zijn geboortedatum werd vastgesteld op 12 september 2002.

Terzake wijst de Raad erop dat de Dublin III-verordening zich niet verzet tegen een leeftijdsbepaling. Zo blijkt immers uit artikel 31, 2 van deze verordening dat de overdragende lidstaat de verantwoordelijke lidstaat elke nuttige informatie verstrekt, meer in het bijzonder ondermeer “d) een bepaling van de leeftijd van de verzoeker”.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker bij het indienen van zijn beschermingsverzoek in België verklaarde minderjarig te zijn en te zijn geboren op 12 februari 2008. De diensten van de verweerder hadden echter twijfels over verzoekers verklaarde minderjarigheid. Zodoende werd op 2 september 2024 een medische test uitgevoerd om verzoekers leeftijd vast te stellen. Uit dit medisch onderzoek blijkt dat hij op datum van 2 september 2024 een leeftijd had van 20,8 jaar met een standaarddeviatie van 2,5 jaar. De verzoeker, die zijn verzoek om internationale bescherming indiende op 28 augustus 2024, was op dat moment dus minstens 18 jaar oud en bijgevolg meerderjarig. Op 3 september 2024 melden de diensten van de verweerder aan de Dienst Voogdij dat de verzoeker internationale bescherming heeft aangevraagd in Polen onder een andere identiteit, nl. Y. H., geboren op 12 september 2002. Bijgevolg besliste de Dienst Voogdij op 4 september 2024 dat de verzoeker meerderjarig is. De verzoeker kan deze beslissing van de Dienst Voogdij niet inhoudelijk betwisten bij de Raad aangezien dit niet de wettelijk voorziene beroepsmogelijkheid is. De beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet door de Raad van State is vernietigd of ingetrokken, hetgeen *in casu* niet blijkt.

Bijgevolg kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoeker op goede gronden meerderjarig werd bevonden.

3.1.2.2. De uitdrukkelijke of formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is om tegen de genomen beslissing een rechtsmiddel aan te wenden.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing een uitgebreide motivering bevat, zowel in rechte als in feite. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 18 van de Dublin III-verordening. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de verzoeker dat aan Polen toekomt nu uit het vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat de verzoeker op 1 juni 2024 reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in Polen, de Poolse instanties uitdrukkelijk instemden met de terugname van de verzoeker en niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht aan Polen een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Voorts wordt in de bestreden beslissing uiteengezet waarom geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 17 (1) van de Dublin III-verordening en artikel 3, lid 2 van de Dublin III-verordening. De verweerder gaat hierbij uitgebreid in op de verklaringen die de verzoeker tijdens zijn gehoor aflegde en op de situatie voor asielzoekers en Dublinterugkeerders in Polen zoals deze blijkt uit recente en gezaghebbende bronnen. Er wordt ook uitgebreid gemotiveerd omtrent het risico op (indirect) refoulement en de toegang tot de asielprocedure in Polen. De gemachtigde gaat hierbij concreet in op de specifieke situatie van de verzoeker.

De verzoeker meent evenwel dat niet op afdoende wijze wordt gemotiveerd waarom de artikelen 9, 10, 11 en 16 van de Dublin III-verordening niet van toepassing zijn. Hieromtrent kan in de bestreden akte het volgende worden gelezen:

“Bij zijn aanmelding in België verklaarde betrokkene minderjarig te zijn waardoor betrokkene door onze diensten beschouwd werd als niet-begeleide minderjarige en zijn geboortedatum werd vastgelegd op

12/02/2008. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) uitte echter zijn twijfel omtrent de leeftijd van de betrokkene. Op basis van het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek van betrokkene waaruit bleek dat hij reeds in Polen werd geregistreerd in het kader van een asielaanvraag werd op 29/08/2024 een informatieverzoek gericht aan de Poolse instanties met toepassing van artikel 34 van Verordening 604/2013 met het oog op verkrijgen van relevante informatie betreffende de verklaarde leeftijd, het verblijfsstatuut en familieleden van betrokkene. Dit verzoek werd op 03/09/2024 beantwoord door de Poolse instanties, waaruit blijkt dat betrokkene in Polen niet als minderjarige geregistreerd staat, maar onder de geboortedatum van 12/09/2002.

Op 02/09/2024 werd tevens een medische test georganiseerd om te controleren of betrokkene jonger of ouder dan 18 jaar is. Deze test vond plaats in het Jessa Ziekenhuis Hasselt. De conclusie luidt als volgt: "Op basis van het voorgaande onderzoek kunnen we besluiten met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat G., Y. H. op datum van 2/09/2024 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 20.8 jaar met een standaarddeviatie van een 2.5 jaar een goede schatting is." De medische test toont eveneens de meerderjarigheid van betrokkene aan. Zijn geboortedatum werd vastgelegd op 12/09/2002. Betrokkene verklaarde hieromtrent dat dit niet de correcte geboortedatum is, maar dat hij er niets aan kan doen daar hij niet de juiste documenten heeft om dit te laten aanpassen.

Betrokkene werd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 02/12/2024. Hij verklaarde dat hij ongehuwd is en geen kinderen heeft. Verder verklaarde hij dat zijn neef, zijnde G., K. K., 17 jaar oud, in België verblijft en in procedure is. Tevens maakte hij melding van twee broers die in Nederland verblijven en erkend zijn en één broer die in Duitsland verblijft en erkend is. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van Verordening 604/2013 bijgevolg niet aan de orde."

De verweerder stelde aldus in de eerste plaats concreet vast dat de verzoeker, in tegenstelling tot zijn verklaarde minderjarigheid, meerderjarig is. Deze beoordeling kan niet worden betwist en staat vast. Daarna geeft de verweerder aan dat de verzoeker tijdens zijn gehoor van 2 december 2024 verklaarde dat hij ongehuwd is, dat hij geen kinderen heeft, dat een 17-jarige neef van hem in België verblijft en in procedure is en dat hij ook twee broers heeft die in Nederland zijn en de internationale bescherming genieten en één broer die in Duitsland verblijft en er eveneens de internationale bescherming verkreeg. Op basis van deze gegevens is de verweerder van oordeel dat een behandeling van het verzoek om internationale bescherming in België op basis van de artikelen 9, 10, 11 of artikel 16 van de Dublin III-verordening niet aan de orde is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen, dit zijn dus de door de verzoeker geïssueerde artikelen 9, 10, 11 en 16 van de Dublin III-verordening.

Artikel 9 van de Dublin III-verordening, getiteld "gezinsleden die internationale bescherming genieten" bepaalt als volgt:

"Wanneer een gezinslid van de verzoeker, ongeacht of het gezin reeds in het land van oorsprong was gevormd, als persoon die internationale bescherming geniet is toegelaten voor verblijf in een lidstaat, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, mits de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen."

Artikel 10 van de Dublin III-verordening, met als titel "gezinsleden die om internationale bescherming verzoeken", luidt:

"Wanneer een gezinslid van een verzoeker in een lidstaat een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend waarover in eerste aanleg nog geen beslissing ten gronde is genomen, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, mits de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen."

De artikelen 9 en 10 van de Dublin III-verordening hebben betrekking op "gezinsleden", hetgeen als volgt wordt gedefinieerd in artikel 2, onder g), van de Dublin III-verordening:

"„gezinsleden”: voor zover het gezin reeds in het land van herkomst bestond, de volgende leden van het gezin van de verzoeker die op het grondgebied van de lidstaten aanwezig zijn:

- de echtgenoot van de verzoeker of de niet-gehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien in het recht of de praktijk van de betrokken lidstaat niet-gehuwde paren en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld in het kader van diens recht met betrekking tot onderdanen van een derde land;*

- *de minderjarige kinderen van paren als bedoeld onder het eerste streepje, of van de verzoeker, mits zij niet gehuwd zijn, ongeacht of zij volgens het nationale recht wettige, buitenechtelijke of geadopteerde kinderen zijn;*
- *indien de verzoeker een minderjarige en ongehuwd is, de vader, moeder of andere volwassene die krachtens de wet of volgens de praktijk van de lidstaat waar de volwassene aanwezig is, voor de verzoeker verantwoordelijk is;*
- *indien de persoon die internationale bescherming geniet een minderjarige en ongehuwd is, de vader, moeder of andere volwassene die krachtens de wet of volgens de praktijk van de lidstaat waar de persoon die internationale bescherming geniet aanwezig is, voor hem verantwoordelijk is;”*

Het is op grond van de Europese wetgeving zelf dan ook reeds voldoende duidelijk dat de “gezinsleden” zoals bepaald in de artikelen 9 en 10 van de Dublin III-verordening enkel (i) de echtgenoot of partner van de verzoeker om internationale bescherming, (ii) diens minderjarige kinderen, (iii) de vader, moeder of andere verantwoordelijke volwassene van de minderjarige verzoeker om internationale bescherming dan wel (iv) de vader, moeder of andere verantwoordelijke volwassene van een minderjarige en ongehuwde vreemdeling die reeds de internationale bescherming geniet. Dit alles behoeft geen verdere toelichting in de bestreden beslissing. De vaststelling dat de verzoeker slechts melding maakt van een (minderjarige) neef in België, van twee broers in Nederland en een broer in Duitsland, is dan ook een afdoende motivering om te concluderen dat een behandeling van het door de verzoeker (die zelf meerderjarig, niet gehuwd en kinderloos is) ingediende beschermingsverzoek in België op grond van de artikelen 9 en 10 van de Dublin III-verordening niet aan de orde is.

Artikel 11 van de Dublin III-verordening betreft de “gezinsprocedure” en bepaalt als volgt:

“Indien meerdere gezinsleden en/of minderjarige ongehuwde broers of zussen in dezelfde lidstaat gelijktijdig of met dusdanig korte tussenpozen een verzoek om internationale bescherming indienen dat de procedures waarbij de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald allemaal tegelijk kunnen worden afgewikkeld, en indien de toepassing van de criteria van deze verordening tot gevolg zou hebben dat de betrokkenen van elkaar worden gescheiden, wordt de verantwoordelijke lidstaat aangewezen op grond van de volgende bepalingen:

- a) de lidstaat die volgens de criteria van deze verordening verantwoordelijk is voor de overname van het grootste aantal gezinsleden en/of minderjarige ongehuwde broers of zussen, is verantwoordelijk voor de behandeling van al hun verzoeken om internationale bescherming;*
- b) indien op grond van het voorgaande geen enkele lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat die volgens de criteria van deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek van het oudste lid van de groep, verantwoordelijk voor de behandeling van alle verzoeken.”*

Dit artikel handelt derhalve over het nagenoeg simultaan indienen van beschermingsverzoeken “in dezelfde lidstaat” door gezinsleden (hetgeen voor de verzoeker niet aan de orde is, zie *supra*) of door “minderjarige ongehuwde broers of zussen”. Daar waar de verweerder vaststelde dat de verzoeker zelf meerderjarig is, dat hij enkel sprak over broers die in andere lidstaten (Nederland en Duitsland) reeds erkend zijn, en van een neef die minderjarig is en in België in procedure is, is ook deze vaststelling een afdoende feitelijke grondslag om te besluiten dat een behandeling van het beschermingsverzoek in België met toepassing van artikel 11 van de Dublin III-verordening niet aan de orde is. Deze vaststelling laat de verzoeker genoegzaam toe zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Artikel 16 van de Dublin III-verordening betreft de “afhankelijke personen” en luidt:

“1. Wanneer, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, een verzoeker afhankelijk is van de hulp van zijn kind, broer of zus of ouder dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten, of het kind, de broer of zus, of de ouder van de verzoeker dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten afhankelijk is van de hulp van de verzoeker, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de verzoeker kan blijven bij of wordt verenigd met dat kind, die broer of zus, of die ouder, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden, het kind, de broer of zus, of de ouder of de verzoeker in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.

2. Wanneer het kind, de broer of zus, of de ouder, bedoeld in lid 1, wettig verblijft in een andere lidstaat dan de lidstaat waar de verzoeker zich ophoudt, is de lidstaat waar het kind, de broer of zus, of de ouder wettig verblijft, de verantwoordelijke lidstaat, tenzij de gezondheidstoestand van de verzoeker hem gedurende een significante tijdsspanne belet naar die lidstaat te reizen. In dat geval is de lidstaat waar de verzoeker zich ophoudt de verantwoordelijke lidstaat. Dit brengt voor deze lidstaat niet de verplichting met zich mee dat het kind, de broer of zus, of de ouder naar die lidstaat moeten worden gebracht.

3. De Commissie is bevoegd gedelegeerde handelingen overeenkomstig artikel 45 vast te stellen betreffende de in acht te nemen elementen voor de beoordeling van de afhankelijkheidsrelatie, de criteria om

te bepalen of er sprake is van een bewezen verwantschapsrelatie, de criteria voor de beoordeling van het vermogen van de betrokkene om voor de afhankelijke persoon te zorgen en de in acht te nemen elementen voor de beoordeling van het onvermogen om gedurende een significante tijdsspanne te reizen.

4. De Commissie stelt door middel van uitvoeringshandelingen eenvormige voorwaarden voor overleg en uitwisseling van informatie tussen de lidstaten vast. Die uitvoeringshandelingen worden vastgesteld volgens de in artikel 44, lid 2, bedoelde onderzoeksprocedure.”

Daar waar in de bestreden akte niet uitdrukkelijk wordt toegelicht waarom er geen toepassing wordt gemaakt van artikel 16, lid 1 en/of 2, van de Dublin III-verordening, merkt de Raad op dat een dergelijke concrete motivering *in casu* ook niet van de verweerder kan worden verwacht. De verzoeker verliest doorheen zijn betoog immers de bepalingen van artikel 7 van de Dublin III-verordening uit het oog. Zo bepaalt artikel 7, lid 3, van de Dublin III-verordening als volgt:

“Met het oog op de toepassing van de in de artikelen 8, 10 en 16 bedoelde criteria nemen de lidstaten elk beschikbaar bewijs van de aanwezigheid op het grondgebied van een lidstaat van gezinsleden, familieleden of andere familierelaties van de verzoeker in aanmerking, op voorwaarde dat een dergelijk bewijs wordt overgelegd vóór de inwilliging van het verzoek tot overname of tot terugname van de betrokkene door een andere lidstaat overeenkomstig respectievelijk de artikelen 22 en 25 en dat in eerste aanleg nog geen beslissing ten gronde is genomen over de vorige verzoeken om internationale bescherming van de verzoeker.”

De verzoeker geeft op geen enkele wijze aan en uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenmin dat hij enig bewijs heeft geleverd van de aanwezigheid op het grondgebied van een lidstaat van de voorgehouden familieleden, met name de broers in Nederland en Duitsland. De verzoeker beperkte zich tot de loutere bewering dat hij twee broers heeft die in Nederland verblijven en er werden erkend en één broer die in Duitsland verblijft en er erkend is. Bij de vraag naar zijn gezondheidstoestand, antwoordde de verzoeker tijdens zijn gehoor dat hij in goede gezondheid verkeert. Hij maakte weliswaar gewag van een litteken doch hij legde, zoals in de bestreden beslissing pertinent wordt vastgesteld, nooit enig medisch attest neer. Ook bij de andere vragen die hem werden gesteld, onder meer de vraag naar eventuele redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Polen, gaf de verzoeker niets te kennen omtrent enige afhankelijkheid ten opzichte van één van zijn in Nederland of Duitsland verblijvende broers of *vice versa*, laat staan dat hij hiervan enig bewijs voorlegde (zie administratief dossier, verklaring DVZ d.d. 2 december 2024). De verzoeker bracht en brengt ook op heden geen enkel bewijs bij van enige daadwerkelijke afhankelijkheidsband, zij het in de ene dan wel in de andere richting, tussen hem en deze of gene in Nederland of Duitsland verblijvende broer. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie blijkt dat het wel degelijk aan de verzoeker en diens familieleden stond om naar behoren aan te tonen dat er sprake is van een situatie van afhankelijkheid in de zin van artikel 16, lid 1, van de Dublin III-verordening (cf. HvJ 6 november 2012, K. t. Bundesasylambt, C-245/11, punt 51). Daar waar de verzoeker nooit heeft gewezen op een dergelijke band van afhankelijkheid en er nog minder enig bewijs van heeft vorgelegd, kan van de verweerder dan ook geen verdere motivering worden verwacht omtrent artikel 16 van de Dublin III-verordening.

De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn kritiek dat niet afdoende werd gemotiveerd dat een behandeling van het beschermingsverzoek door België krachtens de artikelen 9, 10, 11 en/of 16 van de Dublin III-verordening niet aan de orde is.

De verzoeker brengt in zijn beide middelen voorts een inhoudelijke kritiek naar voor waaruit blijkt dat hij begrijpt op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing berust. De verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat de uitgebreide motieven, zoals opgenomen in de bestreden akte, niet afdoende zouden zijn in het licht van de door de formele motiveringsplicht gestelde vereisten.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden, zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.2.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoeker betoogt dat het niet redelijk en foutief is om zijn geboortedatum te bepalen op 12 september 2002. Hij stelt ook dat ten onrechte geen rekening werd gehouden met de standaarddeviatie, waardoor zijn leeftijd in meest gunstige situatie moet worden geschat, zijnde 18,3 jaar, zodat zijn geboortedatum in het jaar 2006 diende te worden geplaatst.

De Raad stelt dienaangaande vast dat uit het leeftijdsonderzoek (administratief dossier, beslissing Dienst Voogdij d.d. 4 september 2024) inderdaad blijkt dat de verzoeker op 2 september 2024 een geschatte leeftijd had van 20,8 jaar met een standaarddeviatie van 2,5 jaar. Dit maakt dat verzoekers leeftijd moet worden gezocht binnen de spanne van 18,3 jaar oud tot 23,3 jaar oud. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt eveneens dat de verzoeker bij het indienen van zijn beschermingsverzoek in Polen heeft verklaard dat hij is geboren op 12 september 2002 (administratief dossier, antwoord overeenkomstig artikel 34 Dublin III-verordening vanwege de Dublin Unit Polen d.d. 3 september 2024). De verweerder wijst hier ook uitdrukkelijk op in de bestreden beslissing. Volgens verzoekers eerdere verklaring in Polen dat hij is geboren op 12 september 2002, was de verzoeker bij het indienen van zijn beschermingsverzoek in België op 28 augustus 2024 dus 21,9 jaar oud, hetgeen ruimschoots binnen de scope ligt van de door de medische test aangenomen standaarddeviatie van 2,5 jaar op een leeftijd van 20,8 jaar oud. In deze omstandigheden is het dan ook niet foutief, noch kennelijk onredelijk om verzoekers leeftijd te bepalen volgens de geboortedatum die hij zelf heeft aangegeven bij zijn asielprocedure in Polen. De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij betoogt dat er in dit kader een manifeste appreciatiefout werd gemaakt. Verzoekers loutere bewering dat hij zich in Polen ouder voordeed dan dat hij was om te vermijden dat hij er langer zou vastzitten en dat hij tijdens zijn gehoor op de DVZ verklaarde dat 12 september 2002 niet zijn correcte geboortedatum is, doet hieraan geen afbreuk. De verzoeker kan van de verweerder immers niet verwachten dat hij ervan uit gaat dat hij de Poolse autoriteiten bewust zou hebben misleid bij de opgave van zijn geboortedatum. Minstens kan de verzoeker bij een dergelijke kritiek geen geoorloofd belang doen gelden. Het op deze kritiek voortbouwende betoog dat de werkelijke leeftijd dient in aanmerking te worden genomen met het oog op de beoordeling van de band van afhankelijkheid, is om dezelfde redenen niet dienstig. Bovendien kan de verweerder worden bijgetreden waar hij in de nota met opmerkingen benadrukt dat de afhankelijkheidsband zoals bedoeld in voornoemd artikel 16 enkel betrekking heeft op een afhankelijkheid wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of een hoge leeftijd. De beweerde (betrekkelijk) jonge leeftijd van de verzoeker is bijgevolg hoe dan ook niet relevant.

Waar de verzoeker nog stelt dat de artikelen 9, 10 en 11 van de Dublin III-verordening zijn geschonden doordat aan hem niet werd gevraagd of hij en zijn neef deel uitmaakten van hetzelfde gezin en waar hij eveneens betoogt dat ten onrechte werd besloten dat een behandeling van het verzoek om internationale bescherming in België conform de voormelde artikelen niet aan de orde is, merkt de Raad - zoals uitgebreid toegelicht in punt 3.1.2.2. - nogmaals op dat de artikelen 9, 10 en 11 van de Dublin III-verordening sowieso niet van toepassing zijn op de situatie van neven die zich in dezelfde lidstaat bevinden. De vraag of zij deel uitmaken van hetzelfde gezin is hierbij niet relevant. Verzoekers kritiek faalt dan ook in rechte.

Zoals uiteengezet onder punt 3.1.2.1., werd de verzoeker bovendien op goede gronden als meerderjarig aangemerkt. Waar de verzoeker betoogt dat er geen zorgvuldig onderzoek werd gevoerd omtrent de mogelijke toepassing van artikel 16, lid 1 en 2, van de Dublin III-verordening, herinnert de Raad eraan dat de verzoeker geen enkel bewijs heeft bijgebracht van enige daadwerkelijke afhankelijkheidsband, zij het in de ene dan wel in de andere richting, tussen hem en deze of gene in Nederland of Duitsland verblijvende broer. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie blijkt dat het wel degelijk aan de verzoeker en diens familieleden stond om naar behoren aan te tonen dat er sprake is van een situatie van afhankelijkheid in de zin van artikel 16, lid 1, van de Dublin III-verordening (cf. HvJ 6 november 2012, K. t. Bundesasylamt, C-245/11, punt 51). Daar waar de verzoeker nooit heeft gewezen op een dergelijke band van afhankelijkheid en er nog minder enig bewijs van heeft voorgelegd, kan van de verweerder dan ook geen

verder onderzoek worden verwacht omtrent een eventuele situatie van afhankelijkheid zoals bedoeld in artikel 16 van de Dublin III-verordening. De Raad wijst er in dit kader nog op dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid ook geldt ten aanzien van de rechtszoekende of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het kwam de verzoeker aldus toe om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen en reeds in de bestuurlijke fase het bewijs bij te brengen van een specifieke afhankelijkheidsband zoals bedoeld in artikel 16 van de Dublin III-verordening. Aangezien dergelijk bewijs *in casu* niet werd bijgebracht, diende de verweerder ook geen contact op te nemen of informatie uit te wisselen met de Nederlandse of Duitse autoriteiten in het licht van een mogelijke overname zoals bedoeld in artikel 16 van de Dublin III-verordening.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, of van de artikelen 9, 10, 11 of 16 van de Dublin III-verordening kan derhalve niet worden aangenomen. Evenmin wordt een manifeste appreciatiefout aangetoond.

3.1.2.4. De verzoeker beroept zich tevens op een schending van het hoorrecht en van de rechten van verdediging.

Het recht om te worden gehoord, maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45), en waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan de verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) betekend omdat niet België, maar Polen volgens de criteria van de Dublin III-verordening de bevoegde lidstaat is om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen. Door het nemen van deze beslissing wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Bovendien staat het buiten twiifel dat de bestreden beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* dus van toepassing.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Europees Hof van Justitie dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidelbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (zie arresten Alassini e.a., C-317 en C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, G. en R., EU:C:2013:533, § 33, alsmede Texdata Software, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 43). Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het, na afloop van de administratieve procedure, genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de

besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een overdrachtsbesluit naar Polen had kunnen beïnvloeden (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker wel degelijk werd gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij hij ook werd geconfronteerd met de vaststelling dat hij eerder reeds een beschermingsverzoek had ingediend in Polen zodat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het voorliggende verzoek om internationale bescherming in principe bij de Poolse autoriteiten ligt. De verzoeker kreeg op 2 december 2024 ook uitgebreid de kans om zijn persoonlijke situatie, in het licht van een mogelijke Dublinoverdracht naar Polen, toe te lichten. Hij werd uitdrukkelijk gevraagd naar zijn gezinsleden, alsook naar de in België en Europa verblijvende familieleden (Dublingehoor d.d. 2 december 2024, vragen 16 tot en met 24). De verzoeker heeft toen verklaard dat hij niet gehuwd is, geen kinderen heeft, dat zijn ouders in Eritrea verblijven, en hij gaf tevens de naam op van een 17-jarige paternale neef, die in België verblijft in het opvangcentrum te Lommel en in procedure is, van twee broers die als begunstigde van internationale bescherming in Nederland verblijven en één broer die erkend is en verblijft in Duitsland. De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn kritiek dat hij geen kans kreeg om de concrete elementen van zijn gezins- en of familielevens te laten kennen. Aan de verzoeker werd bovendien ook uitdrukkelijk gevraagd naar zijn redenen van verzet tegen de overdracht naar de bevoegde lidstaat en naar de redenen waarom hij precies in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen (Dublingehoor d.d. 2 december, vragen 37 en 39). De verzoeker heeft op dat moment gewis de kans gehad om zijn eventuele banden met zijn broers en/of minderjarige neef te verduidelijken en aan te geven waarom deze een overdracht naar Polen in de weg zouden staan. Bovendien blijkt uit de *“verklaring betreffende procedure”* van 2 december 2024, die zich in het administratief dossier bevindt, dat de verzoeker uitdrukkelijk heeft bevestigd en ondertekend *“een exemplaar gekregen te hebben van de brochure B ‘Ik zit in de Dublinprocedure – wat betekent dit ?’, informatie voor verzoekers om internationale bescherming in het kader van een Dublinprocedure in gevolge van artikel 4 van de Verordening (UE) 604/2013”*. De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij beweert dat hij niet op de hoogte werd gesteld van de redenen waarom deze of gene vragen hem werden gesteld en dat hij evenmin werd verwittigd van de mogelijke implicaties van zijn antwoorden. Het blijkt evenmin dat de verzoeker niet in de mogelijkheid zou zijn gesteld om de (al dan niet schriftelijke) wens van deze of gene in Nederland of Duitsland verblijvende broer bij te brengen.

Voor het overige merkt de Raad nog op dat de verzoeker bij zijn verzoekschrift geen enkel begin van bewijs bijbrengt dat hij daadwerkelijk broers heeft die in Nederland en Duitsland zijn erkend, en dat een minderjarige neef van hem in België in de asielprocedure zit. De verzoeker toont zijn beweerde familiale verwantschap met de door hem genoemde personen op geen enkele wijze aan. Hij brengt evenmin enig concreet element bij dat zou kunnen wijzen op een specifieke afhankelijkheid (zoals bedoeld in artikel 16 van de Dublin III-verordening), in de ene dan wel de andere richting, tussen hem en deze of gene van de in Nederland of Duitsland verblijvende broers. *In casu* ligt dan ook geen enkel element voor dat toelaat vast te stellen dat de artikelen 9, 10, 11 of 16 van de Dublin III-verordening op verzoekers situatie van toepassing zouden kunnen zijn. Bijgevolg brengt de verzoeker geen specifieke omstandigheden naar voor die het al dan niet afleveren van een overdrachtsbesluit naar Polen hadden kunnen beïnvloeden, zodat een eventueel gebrek inzake het hoorrecht en de rechten van verdediging hoe dan ook niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

De aangevoerde schending van het hoorrecht en de rechten van verdediging is niet dienstig.

3.1.2.5. Het eerste middel is, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2. De verzoeker beroept zich in het tweede en laatste middel op een schending van de artikelen 2, 3, 6, 8 en 13 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest, van de artikelen 3.2, 5.6, 17, 18(1)c en 22 van de Dublin III-verordening, van de artikelen 51/2 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van *“de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van non-refoulement”*, van het hoorrecht en de rechten van verdediging.

Het tweede middel wordt als volgt onderbouwd:

“De verwerende partij beschouwt dat België niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming van de verzoekende partij is.

Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen eisen een volledige en correcte motivering van de administratieve beslissingen.

Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hier op antwoorden op pertinente wijze zodat de eiser de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen: "que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet » (CCE n°100 300 van 29 maart 2013), en ook "en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle." (RvV nr 95 594 van 22 januari 2013). De Raad van State heeft al duidelijk gesteld dat volgens artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, «la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinence des motifs» (RvS, 25 avril 2002, n°105.385).

De administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid verplichten de overheden om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen. De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven: «veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause» (RvS, 23 februari, 1966, n°58.328) ; «[procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision» (RvS, 31 mei 1979, n°19.671) ; «rapportée à la constatation des faits par l'autorité, la mission de sauvegarde du droit incombant au Conseil d'État a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée à sa version des faits dans le respect des règles qui régissent l'administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir » (RvS, Claeys, no. 14.098, 29 april 1970) ; «le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

Volgens artikel 22 van de Dublin III-Verordening: "1. De lidstaat die om overname wordt verzocht, verricht de nodige naspeuringen en reageert op het verzoek tot overname van een verzoeker binnen twee maanden nadat hij het heeft ontvangen. 2. Voor het afhandelen van de procedure ter bepaling van de verantwoordelijke lidstaat worden bewijsmiddelen en indirecte bewijzen gebruikt. 29.6.2013 Publicatieblad van de Europese Unie L 180/43 NL 3. De Commissie stelt door middel van uitvoeringshandelingen twee lijsten vast, waarin volgens de criteria in de punten a) en b) van dit lid de bewijsmiddelen en indirecte bewijzen worden vermeld, en herzielt deze lijsten periodiek.

Die uitvoeringshandelingen worden vastgesteld overeenkomstig de in artikel 44, lid 2, bedoelde onderzoeksprocedure. a) Bewijsmiddelen: i) Dit zijn formele bewijzen die overeenkomstig deze verordening de verantwoordelijkheid bepalen, zolang er geen bewijs is van het tegendeel; ii) De lidstaten leveren het comité van artikel 44 modellen van de verschillende soorten administratieve documenten, overeenkomstig de in de lijst van formele bewijzen gegeven type-indeling; b) Indirecte bewijzen: i) Dit zijn aanwijzingen die, hoewel weerlegbaar, in sommige gevallen voldoende kunnen zijn, overeenkomstig de bewijskracht die eraan wordt toegekend; ii)

De kracht van bewijs van deze aanwijzingen wordt, in samenhang met de verantwoordelijkheid voor de afhandeling van het verzoek om internationale bescherming, per geval bekeken. 4. De bewijsvereisten mogen niet verder gaan dan noodzakelijk is voor de correcte toepassing van deze verordening."

Artikel 17.1, eerste lid van de Dublin III-Verordening luidt als volgt: "1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht."

Volgens het artikel 51/5, §2, van de Vreemdelingenwet van 1980: "Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen. Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen, of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet."

Volgens het artikel 39/82, §4, al.4 van de Vreemdelingenwet van 1980: “De Kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken doet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”

Krachtens artikel 3 EVRM, niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De beslissing die de verwijdering van een vreemdeling betreft kan leiden tot een situatie vallend onder de toepassing van dit artikel, als er ernstige redenen bestaan om te vrezen dat na zijn verwijdering, de vreemdeling slachtoffer zou kunnen zijn worden van folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen (EHRM, M.S.S./ België en Griekenland van 21 januari 2011 (n°30696/09), §343).

Volgens artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie: « Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen ».

Volgens het artikel 3.2 §2 van de Dublin III-Verordening: “Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeker in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen”.

De Dublin-verordening is aangenomen op het uitgangspunt dat alle EU-lidstaten internationale normen en grondrechten respecteren, daar onder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 en het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna het EVRM) en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg werd ook aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen.

Toch oordeelde het Europese Hof van de Rechten van de Mens (hierna het EHRM) dat er niet kan worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in bepaalde lidstaten grote moeilijkheden kan ondervinden die strijdig zijn met artikel 3 EVRM en/of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna het EU-Handvest). Ook volgens het Hof mogen de andere lidstaten geen asielzoekers overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepaling van de Dublin-Verordening indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures, onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in dit lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker in geval van overdracht naar dit lidstaat daar een risico zou lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in strijd met artikel 3 EVRM en/of artikel 4 van het EU-Handvest. Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die overgedrachte lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de asielzoeker.

In de bestreden beslissing, beslist de tegenpartij dat POLEN verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij. Ze beweert dat er geen aanleiding zou bestaan om van de verordening 604/2013 af te wijken.

Volgens de rechtspraak van Uw Raad, moet de tegenpartij een grondig, volledig en geactualiseerd onderzoek van de situatie in POLEN uitvoeren (RVV, 30 januari 2015, n°137.196 - Newletters EDEM-januari 2015; RVV, 16 juni 2015, n°147 792).

4.2 Algemene tekortkomingen in de asielprocedure en opvangvoorzieningen in POLEN

Veel openbare rapporten wijzen op andere systematische tekortkomingen in het ontvangststelsel van asielzoekers in POLEN.

Dat uit deze rapporten blijkt dat deze situatie al lang aansleept.

Dat er met name reeds melding gemaakt werd van een problematische situatie sedert 2016 in het AIDA-verslag van 2019 :

Volgens de Aida rapport “Country report: Polen”, Update 20191 (blz.18)

https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2019/03/report-download_aida_pl_2018update.pdf

In het AIDA-rapport uit 2023 (Update 2022 beschikbaar op :

<https://asylumineurope.org/reports/country/poland/>) wordt melding gemaakt van problemen aan de Poolse grenzen en een gewelddadige houding van de Poolse autoriteiten:

Het laatste AIDA update 2023 rapport (gepubliceerd in juni 2024) bevestigde opnieuw dat de situatie aan de Poolse grens kritiek bleef en dat de Poolse autoriteiten gemakkelijk hun toevlucht namen tot geweld tegen migranten.

https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-PL_2023-Update.pdf

"Polish-Belarus border: Since mid-2021 the number of asylum seekers and migrants seeking to enter Poland from Belarus increased significantly. Belarus facilitated irregular migration to the EU in response to the EU sanctions, 14 while Poland refused to provide access to asylum procedures to those in need.

As a result, the situation in the border zone has quickly become a humanitarian crisis. Besides leaving people without any assistance in the border area (without access to shelter, food, and drinking water), Border Guards also carried out pushbacks.

According to the report of the Protecting Rights at Borders initiative, some migrants have been pushed back numerous times, irrespective of their age or vulnerability. Pushbacks on the border with Belarus took place also at the official border crossing points. According to the report of Grupa Granica (GG) (a social movement of activists and NGOs voluntarily assisting asylum seekers and migrants at the border), since the beginning of the crisis at the border in August 2021 until 17 February 2023 at least 37 persons were found dead on both sides of the border. The main reasons for deaths were hypothermia and drowning. Organisations and humanitarian and medical aid workers reported cases of frostbitten limbs (leading in extreme cases even to amputation), food poisoning resulting from lack of access to drinking water, hypothermia, fractures and other injuries suffered by migrants trying to cross the border from Belarus to Poland.

The real number of deaths may be much higher - the persisting restrictions on access to the border zone made it difficult to investigate the cases properly. According to HFHR, there are many indications that the death proceedings are not diligently conducted by the Polish authorities. From the requests for access to public information sent by the HFHR to law enforcement authorities, it is known that most proceedings are pending in one prosecutor's office under a common file number - even though deaths were often separated by a large time interval and significant geographic distance.

Organisations also reported an escalation of violence in 2022 at the border zone. Polish officers used intimidation, threats to use firearms, use of gas, destruction of smartphones and sim cards, and deliberate deception. The eventual pushbacks to the Belarusian border suggest that the migrants suffered more violence from Belarusian officers and smugglers.

On 1 July 2022, the construction of a physical dam on the Polish-Belarusian border was officially completed. The dam is approximately 187 km long and equipped with special throughways for animals and electronic protection (perimetry).

Also on 1 July 2022, the Ordinance of the Ministry of the Interior and Administration on a temporary ban on staying in 183 localities in the border area of Podlaskie and Lubelskie voivodships, which was in force since 1 December 2021, ceased to apply. At the same time, under another ordinance, the Podlasie voivode prohibited the stay within 200 meters from the state border line justifying it by ongoing installation of electronic devices at the border and therefore security reasons. The latter ban on access was in force until 31 December 2022. Changing the restricted area from around 3 km from the border to 200 m from the border allowed for more efficiency in assisting those in need, but NGOs still reported problems in accessing migrants, because pushbacks were happening so quickly.

The construction of the fence was full of controversy - starting from the huge expenses, a lack of transparency, ecological impact and ending with efficiency. According to the Grupa Granica, the completion of the dam did not close the migration route or limited the number of migrants crossing the border but only made it more dangerous - migrants are forced to cross dense woods, rivers, marshes or wetlands, and as a result, more people are injured along the way and require medical assistance. During autumn and winter, with the temperatures dropping below zero, the situation is even more dramatic." (blz. 20-21)

Dat het vergeefs zou zijn dat de verwerende partij zou aangeven dat gelet op het overname-akkoord van de Poolse autoriteiten, er geen vrees in hoofde van verzoekende partij kan aangenomen worden in verband met deze push backs.

Dat verwerende partij daarbij uit het oog verliest dat het feit dat Polen officieel de vraag tot overdracht aanvaardt, helemaal niet impliceert dat verzoekende partij ook de mogelijkheid zal hebben om haar VIB aldaar in te dienen.

Dat integendeel de houding van de Poolse autoriteiten verstrengd op alle vlakken.

In dezelfde geest heeft Polen onlangs een nieuwe wet aangenomen die het makkelijker maakt voor grenswachten om hun wapens af te vuren :

Le Figaro, « Pour repousser les migrants, la Pologne adopte une loi permettant aux garde-frontières de tirer plus facilement », 16.07.2024, beschikbaar op : <https://www.lefigaro.fr/international/pour-repousser-les-migrants-la-pologne-adopte-une-loi-permettant-aux-garde-frontieres-de-tirer-plus-facilement-20240716>.

« Le Parlement polonais a légiféré pour modifier les règles d'engagement des militaires polonais à la frontière avec la Russie et la Biélorussie après une série d'incidents impliquant des migrants.

Cette loi a largement fait consensus chez les Parlementaires polonais. 401 députés ont voté en sa faveur, 17 y étaient opposés. Le Parlement a adopté un texte allégeant les règles d'engagement des militaires, garde-frontières et gendarmes aux frontières entre la Pologne, la Biélorussie et la Russie, qui sont soumises à une intense pression migratoire.

Adopté en deuxième lecture le 11 juillet dernier, le texte exonère de toute responsabilité les militaires qui utilisent leurs armes à la frontière, en situation de légitime défense, mais aussi de manière préventive, lorsque la vie, la santé et la liberté des membres des forces de l'ordre sont menacées dans le cadre d'une « atteinte directe et illégale contre l'inviolabilité de la frontière de l'État ».

Comme le rapporte le quotidien polonais Gazeta Wyborcza, le projet de loi a été très critiqué par certaines associations qui y voient un « droit de tuer ». Le journal polonais explique que le gouvernement avait d'abord prévu d'exonérer de toute responsabilité pénale des soldats pour tout acte constituant un crime commis lors d'une opération à la frontière. Le gouvernement a ensuite amendé lui-même son texte pour préciser les circonstances dans lesquels la responsabilité des militaires pouvait être alléguée. »

*Dat deze situatie bevestigd wordt door
Migrants face expulsion at Polish border under new law – BBC
www.bbc.com/news/world-europe-58921310*

Poland's parliament has passed a law allowing border guards to immediately expel migrants who cross the border illegally. Guards will also be given power to refuse applications for international asylum, without examination. Human rights groups accuse Poland of wanting to legalise migrant pushbacks.

Dat de nieuwe wetgeving die in het Poolse Parlement gestemd wordt duidelijk geen onderscheid maakt tussen gewone asielzoeker en Dublin-terugkeerders.

Dat verzoekende partij zich dan ook terecht zorgen maakt over de risico's die verzoekende partij loopt.

Dat een risico op refoulement dan ook niet uitgesloten is.

Uit het AIDA-rapport 2023 blijkt bovendien ook dat mensen in de Dublinprocedure die terugkeren naar Polen (de situatie van de verzoeker) in zeer slechte omstandigheden verkeren:

“Last but not least, on 15 June 2022, the Court in the Hague, examining the case of a person seeking international protection who was to be returned to Poland, asked the CJEU a preliminary question regarding the Dublin transfers to countries that, despite being members of the European Union, ‘seriously and systematically infringe the EU law’. In March 2021, the Commissioner for Human Rights (Ombudsman) released a report in the framework of the National Preventive Mechanism, which detailed incidents of inappropriate detention of vulnerable Dublin returnees in the preceding years.

According to the report, the problems occurred due to numerous procedural shortcomings during the transfer of a family to Poland by the German police, as well as the lack of appropriate operational algorithms that should have been implemented to promptly identify victims of torture and violence as well as persons whose mental and physical condition rule out their placement in detention. These cases were reported in 2016, but after visits to detention centres in 2018 and 2019, the Commissioner for Human Rights confirmed that the problem persisted. These findings were also present in the report published in 2022.

The Commissioner for Human Rights, by conducting interviews with detainees and analysing the documentation confirmed, that generally foreigners' statements about experienced violence had no influence

on the Border Guards' actions in terms of applying to the court to place a person concerned in detention. Although the Border Guard implemented the Algorithm on how to deal with persons requiring special treatment, the Commissioner broadly criticized it, stating that these guidelines are contrary to the law and make it impossible to properly identify victims of torture." (blz. 38)

Deze problemen werden opnieuw bevestigd in het laatste AIDA update 2024 verslag:

Aida 2024 :

Asylum procedure

- *Key asylum statistics:* The number of persons applying for international protection in Poland in 2023 was 9,513. The three main nationalities of asylum applicants were Belarusian, Ukrainian and Russian. Belarusians had the highest overall recognition rate, with 98% positive decisions in 2023.
- *Access to the territory and to the procedure:* Access to Poland through its border with Belarus was still the main problem in 2023. Testimonies collected by civil society organisations for 2023 include reports on the use of verbal and physical violence by officers of the Polish Border Guard and other forces towards migrants seeking to access Polish territory. Two legal amendments restricting access to asylum for those who access the territory irregularly, introduced in response to the crisis at the Belarusian border in 2021 remain in force as of May 2024, despite these provisions having been questioned before domestic courts.
- *Case law on pushbacks:* Until the end of January 2024, the ECtHR communicated 11 cases concerning pushbacks at the Polish-Belarusian border. They concern 23 applications and 84 third-country nationals (16 minors), mainly originating from Afghanistan (37 persons), Iraq (26) and Syria (16). The applicants invoke inter alia violations of Articles 3, 13 of the ECHR and Article 4 of the Protocol no. 4 to the ECHR, but also Article 2.

(...) en verder meer specifiek betreffende de Dublinterugkeerders :

There are concerns about whether, under the provisions of the Polish law, Dublin returnees are always entitled to re-opening their first proceedings on international protection. The time limit to reopen the procedure, set out in the Law on Protection, is 9 months. Contrary to Article 18(2) of the Dublin III Regulation, in cases where e.g. the applicant did not wait for examination of his or her asylum claim in Poland but went to another Member State and did not come back to Poland within 9 months, the case will not be evaluated under the regular "in-merit" procedure. Their application lodged after this deadline will instead be considered as a subsequent application and subject to an admissibility procedure. Moreover, if a person left Poland when their application was processed by the appeal authority and the procedure was discontinued by the Refugee Board, there is no possibility of reopening the procedure, even within the 9-month time limit. Again, in such a situation, the application of the returnee will not re-open the first proceedings and will be considered as a subsequent application.

Moreover, HFHR reports, that even in a situation when a returnee is entitled to re-open their first procedure, the Border Guards in the detention centres for foreigners make them lodge the subsequent application instead, which is then subject to the admissibility procedure.¹²¹ Usually, the second application, based on the same facts as the first one, would be declared inadmissible. Domestic law provides no exception in that respect to the Dublin returnees. Such a situation could therefore violate Article 18(2) of the Dublin III Regulation. The inability to continue the first asylum procedure also means that the Dublin returnees who had already spent the maximum period of 6 months in detention before having left Poland, could be again placed in detention centres after their transfer. In such cases, the summary detention period exceeds 6 months.

These findings are supported by the statistics presented by the Office for Foreigners. In 2023, the number of decisions discontinuing international protection applications was 2,297. The vast majority of these decisions were issued because the applicant withdrew the application, but not in an explicit way, e.g. did not reach the reception centre after applying for protection or left the reception centre and did not come back within 7 days, did not arrive to the interview, or left Poland.

In 2023, the Office registered 185 requests to reopen the procedure, lodged within 9 months- time limit and issued 70 decisions considering the application admissible. There is no information on the number of requests lodged after the 9 months time limit, but there were 1,473 persons who lodged subsequent applications in 2023. In the cases of 814 persons, the Office for Foreigners considered the application inadmissible. In 2023, the Provincial Administrative Court in Warsaw specified that the fact that the migrant had left Poland did not relieve the authorities of their duties to consider whether there were grounds for granting a residence permit for humanitarian reasons in the return proceedings case, which might have relevant effects on the cases of Dublin returnees.

HFHR also reported cases in which the courts of other Member States decided not to transfer a person seeking protection to Poland under Dublin. In a judgment from 5 September 2022, the Administrative Court of Minden found that due to existing deficiencies in the refugee reception system, returnees to Poland could be

subject to inhuman or degrading treatment, contrary to Article 4 of the EU Charter of Fundamental Rights. A similar justification was given by the Administrative Court in Hanover (Germany) in a judgment of 7 October 2022, which considered the poor conditions in guarded centres for foreigners and the risk of nearly automatic detention. Also, the Court in the Hague in the judgement from 31 May 2022, prevented a Dublin transfer to Poland based on the assumption that the independence of the judiciary in Poland is under serious pressure and that there are serious concerns about whether the universal human rights of the LGBTQ+ persons are respected in Poland. However, in 2023 the latter Court generally upheld transfers to Poland, relying on interstate trust.

Last but not least, on 15 June 2022, the Court in the Hague, examining the case of a person seeking international protection who was to be returned to Poland, asked the CJEU a preliminary question regarding the Dublin transfers to countries that, despite being members of the European Union, 'seriously and systematically infringe the EU law'.

In March 2021, the Commissioner for Human Rights (Ombudsman) released a report in the framework of the National Preventive Mechanism, which detailed incidents of inappropriate detention of vulnerable Dublin returnees in the preceding years. According to the report, the problems occurred due to numerous procedural shortcomings during the transfer of a family to Poland by the German police, as well as the lack of appropriate operational algorithms that should have been implemented to promptly identify victims of torture and violence as well as persons whose mental and physical condition rule out their placement in detention." (blz.36-37)

Dat vooreerst uit deze cijfers blijkt dat een asielzoeker minder dan 50% kans heeft dat zijn asielaanvraag door de Poolse autoriteiten behandeld zal worden als eerste aanvraag en dat er derhalve méér dan 50% kans is op een loutere onontvankelijkheidsverklaring, zonder onderzoek ten gronde.

Bovendien is de zonder adequate juridische hulp het dus zeer moeilijk riskeert te worden om internationale bescherming te krijgen, onafhankelijk van het herkomst of het relaas.

Dat het meest recente AIDA-rapport in dat verband stelt :

Versie juni 2024 :

General (scope, criteria, time limits)

An admissibility procedure is provided for in the national legislation. The Head of the Office for Foreigners is the authority responsible for deciding on admissibility. If an asylum application is deemed inadmissible, the Head of the Office for Foreigners issues a decision on the inadmissibility of the application.

An asylum application is considered inadmissible under the following exhaustive grounds:

1. Another Member State has granted international protection to the applicant;
2. A third country can be considered a First Country of Asylum with regard to the applicant;
3. The applicant submitted a subsequent application after receiving a final decision, based on the same circumstances;
4. A spouse of an applicant lodged a new asylum application after the applicant received a final decision and when the spouse's case was part of an application made on their behalf and there are no facts justifying a separate application of the spouse.

The application is considered inadmissible if there is a first country of asylum where the applicant is treated as a refugee and can enjoy protection there or is protected against refoulement in any other way.

The Office for Foreigners delivered the following inadmissibility decisions in 2023:

Inadmissibility decisions: 2023

Ground for inadmissibility	Number of persons
Subsequent application	806
Application by dependent (spouse)	4
International protection in another Member State	3
First country of asylum	0
Total	814

Source: Office for Foreigners.

There are no specific time limits that must be observed by the Head of the Office for Foreigners in this procedure, so the rules governing regular procedures are applicable; the general deadline is 6 months. There is no data on whether the time limits for taking a decision on inadmissibility are respected in practice.

Personal interview

The rules concerning personal interviews are the same as in the Regular Procedure: Personal Interview. There is no data on how many interviews were conducted in admissibility procedures in 2023. The admissibility procedures depend greatly on whether the case requires a detailed interview, as in the regular procedure, or whether it focuses only on specific issues (e.g. new circumstances).

SIP reported a case, where despite the fact the applicant brought up new, significant circumstances in the subsequent application, no interview was conducted by the Office for Foreigners. Both administrative authorities and the Voivodeship Administrative Court in Warsaw claimed that the obligation to conduct an interview was fulfilled in previous proceedings and there is no need to repeat it.

Appeal

Generally, the appeal system in the admissibility procedure does not differ from the one in the Regular Procedure: Appeal, as for the proceedings before the Refugee Board. The deadline for the appeal is 14 days. As for the onward appeal before the Voivodeship Administrative Court in Warsaw, the complaint to the court is generally not granted a suspensive effect and therefore does not withhold return proceedings.

Legal assistance

Free legal assistance is offered under the same conditions as described in the section on Regular Procedure: Legal Assistance. State legal aid covers preparing an appeal and representation in the second instance.

Dat de wijze van verhoor problematisch is wegens een probleem van tolken en een probleem van werkwijze :
However, NGOs have expressed concern that there is a repeated issue with this method of recording interviews. Frequently, it is only after the interview that the applicant reviews the interview report with someone fluent in both Polish and their native language, and inconsistencies in their testimony are discovered. However, any comments and clarifications made in the appeal or subsequent proceedings are generally not taken into account. It is very unlikely to successfully question the interview in the subsequent steps of the procedure. According to the Office for Foreigners, protocols are mainly prepared on the computer, not handwritten, except for interviews conducted outside the Office for Foreigners where there is no possibility to print the copy of the interview (prisons, foster care facilities)

Dat ook toegang tot rechtsbijstand problematisch is :

AIDA 2024 :

Legal assistance

A State legal aid system was introduced in 2015 and it covers:

- Legal information, provided by the employees of the Office for Foreigners in cases concerning revocation of protection in the first instance; and
- Legal aid in the second instance is provided by advocates, legal counsellors and NGOs. It involves preparing an appeal and providing legal representation in the second instance in cases concerning:
 - refusal of refugee status or subsidiary protection
 - discontinuance of the procedure
 - refusal of reopening the procedure,
 - Dublin procedure,
 - inadmissibility of the application
 - revocation of protection status.

In any type of decision mentioned above, issued by the first instance authority, the instruction on the right to free legal aid is included and is translated into the language understood by the applicant.

The system is managed by the Head of the Office for Foreigners who contracts lawyers, legal counsellors and NGO lawyers. Legal aid is provided by legal counsellors, advocates and 3 NGOs: the Association for Legal Intervention (SIP), The Rule of Law Institute and the Halina Niec Legal Aid Centre. The list of legal counsellors and advocates who are available for 2023 (now for 2024) is publicly available together with their contact details and is divided by the cities where they provide services.

In 2023, 35 persons were assisted by legal counsellors or advocates and 241 by NGO lawyers. Considering the low number of individuals benefiting from the legal aid system out of the total of 1,588 appeals in 2023, it appears that the system has little impact on the effective provision of free legal aid to applicants.

When drafting the law implementing the state legal aid system, the forecast of expenses for 7 years (2016-2022) were estimated for 13,473 million PLN, but the actual cost for this period was 1,473 million PLN. Bearing in mind the costs covered within this budget (legal fees, travel costs, cost of translation), the system was drafted to provide services in approximately 2,303 cases per year, while in fact the services were provided in 276 cases on average per year

However, NGOs have expressed concern that there is a repeated issue with this method of recording interviews. Frequently, it is only after the interview that the applicant reviews the interview report with someone fluent in both Polish and their native language, and inconsistencies in their testimony are discovered. However, any comments and clarifications made in the appeal or subsequent proceedings are generally not taken into account. It is very unlikely to successfully question the interview in the subsequent steps of the procedure. According to the Office for Foreigners, protocols are mainly prepared on the

computer, not handwritten, except for interviews conducted outside the Office for Foreigners where there is no possibility to print the copy of the interview (prisons, foster care facilities)

Dat uit het laatste AIDA-rapport dan ook besloten dient te worden dat de rechtsbijstand waarop verzoekende partij in theorie recht heeft, in de praktijk een dode letter blijkt.

Dat dit des te problematischer is aangezien Polen de overname aanvaard heeft op grond van artikel 18 1 c.

Dat dit immers betekent dat de Poolse autoriteiten van mening zijn dat de eerste asielaanvraag ingediend door verzoekende partij door haar ingetrokken werd, omdat zij niet op het Poolse grondgebied verbleef.

Dat dit artikel immers bepaalt :

c) een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;

Dat op basis van deze informatie niet besloten kan worden dat verzoekende partij werkelijk toegang zal hebben tot een rechtvaardige asielprocedure.

Dat daarnaast de tekortkomingen van het Poolse opvangsysteem door de tegenpartij niet correct geëvalueerd zijn.

De verwerende partij houdt immers geen rekening met of leest gedeeltelijk objectieve en recente informatie waarin de Poolse opvangvoorzieningen aan de kaak worden gesteld.

Reception conditions

- Access to reception conditions: The humanitarian crisis at the Polish-Belarusian border that started in 2021 and continued in 2023 left many prospective asylum seekers without any or proper access to material reception conditions, including medical assistance. As of the end of 2023, at least 55 persons died on the Polish-Belarusian border, while many others suffered injuries and other health problems that were not sufficiently or at all treated.
- Health care: Despite criticism from civil society organisations regarding the quality of the services provided, the Office for Foreigners signed a new agreement with the current provider of medical services for asylum seekers. This led to the change of the rules concerning the working hours of medical personnel in the reception centres.
- Education: From 1 September 2024, schools can hire an intercultural assistant to support foreign pupils' contacts within the school environment and cooperation with their teachers and parents.
- Special reception needs of vulnerable groups: In June 2023, GRETA published its evaluation report concerning Poland (third round), indicating that more must be done to identify and support asylum-seeking victims of human trafficking.

Dat het risico dat verzoekende partij géén toegang tot opvang zal hebben zo goed als vaststaand is :

Reception conditions are provided:

- until 2 months after a final positive decision on asylum;
- up until 14 days after a final decision discontinuing the asylum procedure (e.g. in admissibility procedures);
- up until 30 days after a final negative decision on asylum given on the merits by the Office for Foreigners or the Refugee Board.

In principle, during the onward appeal procedure before the Voivodeship Administrative Court in Warsaw, asylum seekers are not entitled to material reception conditions. In practice, when the court suspends enforcement of the contested decision of the Refugee Board for the duration of the court proceedings, asylum seekers are re-granted material reception conditions to the same extent as during the administrative asylum procedure, until the ruling of the court (according to the Office for Foreigners, there were 10 such cases in 2022, "several cases" in 2023). In 2023, in 54 cases the Court decided to grant suspensive effect and in 70 cases refused to grant suspensive effect to a negative decision concerning international protection. In practice, asylum seekers deal with the problem of the lack of material reception conditions during court proceedings by submitting subsequent asylum applications.

Dat verzoekende partij's procedure duidelijk langer dan 14 dagen geleden onderbroken werd, nu zij reeds verscheidene maanden in België verblijft.

Dat zelfs indien verzoekende partij deze theoretische stap zou kunnen overstappen, blijft de opvang problematisch, zeker als men eerst aangehouden werd, wat het geval riskeert te zijn na de overdracht :

AIDA 2024 :

Obstacles to accessing reception

There are some practical obstacles reported in accessing material reception conditions. In 2023, the problems identified in recent years continued. The difficulties intertwined with transport from detention centres to reception ones, and with the humanitarian crisis at the Polish-Belarusian border, were most prominent.

Transport from detention centres

Detained asylum seekers face great difficulties when they are released from detention centres. By law, they are not entitled to any support immediately after release. They are granted material reception conditions only from the moment of registration in a reception centre, which is very often located far away from the detention centre. As a result, asylum seekers have difficulties covering the cost of transport to the reception centre and reaching it within the set deadline of 2 days. It should be organised by the Border Guard regarding released pregnant women, single parents, elderly and disabled people. The partial data that were made available show that the respective provision of the Law on Protection has been applied in practice concerning 69 third-country nationals in 2023, including 57 detained in Kętrzyn, 6 detained in Krosno Odrzańskie and 6 detained in Lesznowola.

Besides that, Border Guard declares that it buys train or bus tickets for released third-country nationals (Krosno Odrzańskie and Kętrzyn) or transports them to the closest train or bus station (Krosno Odrzańskie, Lesznowola), to a reception centre (Lesznowola – 74 persons) or to a shelter (Lesznowola – 24 persons, in cooperation with the Dialog Foundation). Tickets for trains or other means of communication were bought also by NGOs (SIP, Stowarzyszenie Podróżnych Ugościć – in Kętrzyn), NGOs offered also accommodation and food to released asylum seekers from the Krosno Odrzańskie detention centre. In Kętrzyn, released third-country nationals received additional material support, like clothes, shoes, backpacks, hygienic products, food, financed from the EU funds, Border Guard's budget and donations, e.g. from Caritas. This data indicates a notable difference in the assistance provided to individuals released from detention centres. While some centres employ various methods to support released individuals, others offer no assistance. In January 2023, the difficulties with the transport of persons released from detention were noticed by the Polish Human Rights Commissioner. He explained that third-country nationals do not know the Polish language, often do not have Polish currency, and are released from detention in the evenings or at night, which makes their travel very difficult. They sometimes receive some financial support to cover travel expenses from the Border Guard (also from EU funds) or NGOs. However, this is not regulated in law and depends on the willingness and capabilities of those entities. According to the Commissioner, some support mechanisms addressing this problem should be introduced into the Polish legislation. In February 2023, the Border Guard responded that they can act only within their powers arising from the law in force, so they can only provide transport to vulnerable third-country nationals released from the detention centre. The Border Guard tries to release asylum applicants during the day, but it is sometimes difficult due to the late delivery of the court's decision ordering the release.

(...)

The PLN 70 that asylum seekers receive every month (allowances for personal expenses and hygienic articles or hygienic utilities) is not enough to satisfy their basic needs

(...)

NGOs are constantly raising concerns regarding the fact that financial allowances for persons staying in the reception centres are inadequate to market situation and insufficient to satisfy the asylum seekers' basic needs. Despite that, the allowances remained very low for many years. Thus, in the centres, humanitarian assistance must be continuously provided by the NGOs and private person

Dat ook personen die opgevangen worden buiten asielcentra geconfronteerd worden met materiele moeilijkheden :

(...)

Living outside the reception centre

For those assisted outside centres, there is one financial allowance for all costs of stay in Poland.

This daily allowance depends on the family composition of the applicant:

Financial allowance for all costs of stay in Poland (outside reception centres)

Family composition

Amount per day

Single adult	PLN 25 / € 5.86
Two family members	PLN 20 / € 4.69
Three family members	PLN 15 / € 3.52
Four or more family members	PLN 12.50 / € 2.93

The amount of financial allowance that asylum seekers receive is generally not sufficient to ensure an adequate standard of living in Poland. With only PLN 750-775 (around € 175-181) per month, it is very difficult or even impossible to rent an apartment or even a room in Warsaw, where most asylum seekers stay during the procedure, particularly taking into account that owners are often unwilling to rent an apartment to third-country nationals, especially asylum seekers, and tend to increase rent or deposit in such situations. As the amount of financial allowance is insufficient for renting separate accommodation, asylum seekers are often forced to live in overcrowded and insecure places. Many of them sleep in overcrowded apartments, where they have to share beds with other people or where living conditions do not provide privacy and personal safety. Financial allowance for families of four amounts to PLN 1,500 (around € 350) per month and in practice it may be enough only to rent an apartment, however with great difficulty. Insufficient social assistance forces asylum seekers to work irregularly in order to ensure their subsistence and be able to afford rent costs. The amount of social assistance for asylum seekers has not been raised since 2003, even though the costs of living in Poland have increased significantly since then. As a result, material reception conditions are insufficient to ensure a decent standard of living as highlighted in the CJEU judgment in *Saciri*. Moreover, the financial allowance that asylum seekers receive is not adjusted to their state of health, age or disability, which is also incompatible with the *Saciri* judgment.

In February 2023, the Human Rights Commissioner once more called on the Ministry of Internal Affairs and Administration to increase allowances for asylum seekers and the Ministry declared that it plans changes in the respective law (however, without providing specific details on the anticipated changes). In line with these remarks, in October 2023 a new text of the Ordinance on Amount of Assistance for Asylum Seekers was adopted, but no change in the amounts of allowances was introduced. The main aim of the amendment was to adapt it to the new division of competences between the Office for Foreigners and the Border Guard in force since April 2023.

Dat zelfs voor diegenen die opvang krijgen, de condities, alhoewel zij verbeterden, problematisch blijven:
AIDA 2024 :

Overall living conditions

Living conditions differ across the reception centres. In the centres managed by private contractors, ensuring certain minimum living conditions standards is obligatory based on agreements between these contractors and the Office for Foreigners. Thus, centres have to have furnished rooms for asylum applicants, a separate common room for men and women, a kindergarten, a space to practice religion, a recreational area, school rooms, and a specified number of refrigerators and washing machines. Other conditions are dependent on the willingness and financial capacities of the contractor. Most often, one family stays in one room, without separate bedrooms or a kitchen. Moreover, usually, the centres do not offer separate bathrooms and kitchens, only the common ones. Persons travelling without their families may be accommodated with other single asylum seekers unknown to them.

None of the centres was built to serve as a reception centre for asylum seekers. Most of them were used for different purposes before, such as army barracks, hostels for workers or holiday resorts.

In general, conditions in the reception centres are considered to be better now than in the past. It results from greater attention given to the living conditions when a contractor for running a centre is being chosen and the renovations conducted in recent years in the centres that are managed by the Office for Foreigners. Despite that, some asylum seekers complain about those conditions, mentioning for instance bed bugs in the rooms. According to the NGOs, asylum seekers generally assess the conditions in the centres as rather low. For example, as recorded in 2023 by Fundacja EMIC, one Afghan national stated that:

"The first time we went to Biała Podlaska. Then we were transported to a centre in Bezwola in the Lublin Voivodeship. We spent 2 months there. This centre was in the middle of the forest. Everywhere was far away. There were no shops, no schools. One of my sisters had to go to school, but there was no facility for her in the area. The Grupa was better in this respect, but the conditions were still difficult overall. The biggest problem were bugs – bedbugs. Employees tried to fight them off, but they kept coming back. Sprays and medical supplies didn't work. It was the worst. Living conditions were not good either. We got two rooms for six people. There was a doctor, there was also a nurse. Food? Not very good."

Meanwhile, the Office for Foreigners' anonymous survey conducted in 2023 in 4 reception centres managed by the Office (259 out of 372 asylum seekers living in the centres took part in the survey) showed that asylum seekers living there were overall satisfied with the material reception conditions they received (with a general satisfaction rate of 90.05%). Moreover, in 2023, the centres in Linin and Podkowa Leśna-Dębak, were renovated.

Protests or hunger strikes occasionally happen in the reception centres. In January 2022, one hunger strike was reported in the centre in Grupa. According to the Office for Foreigners, Afghan nationals protested about the food they were served in the centre, the meagre number of NGOs working in the centre, and the low quality of the support they received from the NGO operating there. They were also afraid of how their life will

look like when they will leave the centre. In 2023, however, no protests and hunger strikes took place in the reception centres.

In every centre, there are two kinds of staff: employees of the Office for Foreigners and other employees (as kitchen aids, cleaners etc.). As of December 2023, there were 26 employees of the Office for Foreigners working directly with the asylum seekers in all the centres and other workers (in total, 60 persons). Staff in the centre is working from Monday to Friday from 7:00 to 18:00. They are mainly responsible for the administration of the centre, not for social work with asylum seekers. The number of employees of the Office for Foreigners and the scope of their responsibilities are considered insufficient. At night and on weekends only guards are present in the centre. Security staff is available in all centres around the clock

Dat het feit dat Polen haar verplichtingen blijft miskennen eveneens blijkt uit het zeer recente artikel van de Europese Hoge Commissaris betreffende de mensenrechten :

<https://www.coe.int/en/web/commissioner/-/poland-needs-to-respect-its-international-human-rights-obligations-on-the-belarusian-border-says-commissioner-o-flaherty>
van 23/09/2024 !

Dat in dat artikel specifiek melding gemaakt wordt van de moeilijkheden die Polen ondervindt bij de opvang van asielzoekers, gelet ook op de omvangrijke aantallen Oekraïners, die door dat land opgevangen worden :

The Commissioner commends Poland for welcoming and assisting millions of people fleeing Russia's war of aggression in Ukraine. He also acknowledges the challenges posed by the instrumentalisation of migration and destabilising actions of the Belarusian authorities on the Polish-Belarusian border. However, he considers that Poland's current summary return practice at the Polish-Belarusian border, facilitated by legislative changes adopted in Poland in 2021, does not allow for full respect of international human rights standards. The practice of summary returns of persons across the border to Belarus, without an individual assessment, including in some cases persons who have formally requested asylum on Polish territory, exposes them to the risk of serious violations of the rights protected by the European Convention on Human Rights. Under the Convention, states are prohibited from exposing anyone to a real risk to life or to torture or inhuman or degrading treatment or punishment, even when faced with significant challenges related to migration. Returns without any individual examination may also violate the prohibition of collective expulsions. The Commissioner calls on the Polish authorities to put a stop to all summary returns to Belarus and to ensure that every person who wishes to claim international protection on Polish territory is effectively able to do so and receives a careful individual assessment of their case. In addition, the Commissioner recalls that due attention must be paid to the most vulnerable groups among asylum seekers and migrants.

The Commissioner has received credible allegations of isolated acts of misconduct by some members of the Polish Border Guard against asylum seekers and migrants. The Commissioner welcomes the commitment of the leadership of the Border Guard to zero tolerance of such acts. He takes note of the establishment of a specialised prosecution unit tasked with dealing with such alleged acts and encourages the continuation of this work to ensure that any such alleged case of misconduct be investigated and sanctioned.

The Commissioner calls on the Polish authorities to invest more in creating structures for meaningful dialogue with expert civil society organisations active in providing people with legal and humanitarian assistance on the Polish-Belarusian border. To this end, he encourages the re-establishment of a consultation platform between the civil society organisations and the Border Guard, noting that such a structure was in operation prior to 2015. The Commissioner has learned about cases of criminalisation of persons involved in providing legal and humanitarian assistance on the border. He calls for any charges made in connection with such legitimate activity aimed at defending human rights to be dropped.

Overwegende dat verzoeker eraan wil herinneren dat de beoordeling door de RVV een beoordeling ex nunc is.

Overwegende dat de toegang tot de asielprocedure in Polen meer dan problematisch zal zijn.

Dat inderdaad uit de meest recente berichten vanuit Polen blijkt dat de Poolse regering het recht asiel te vragen wenst op te schorten.

Dat dit bevestigd wordt door AMNESTY INTERNATIONAL in een publicatie van 16 oktober 2024.

<https://www.amnesty.be/infos/actualites/article/pologne-projet-suspendre-droit-solliciter-asile-clairement>

Pologne, Le projet de suspendre le droit de solliciter l'asile est « clairement illégal »

La nouvelle stratégie migratoire du gouvernement polonais, qui propose une suspension temporaire du droit de solliciter l'asile en invoquant la menace que la Russie et le Bélarus utilisent l'immigration pour « déstabiliser le pays »

« La suspension du droit de solliciter l'asile est clairement illégal et le Premier ministre Donald Tusk le sait. Certains États membres de l'UE comme la Pologne se livrent à un jeu politique avec les droits des personnes réfugiées et migrantes. De la Pologne à la Finlande, de la Grèce à l'Allemagne, des situations dites "d'urgence" sont instrumentalisées pour adopter des lois qui menacent gravement l'accès à l'asile et la protection contre les renvois forcés, a déclaré Dinushika Dissanayake, directrice régionale adjointe pour l'Europe à Amnesty International.

« Ces propositions mettent en danger les droits des personnes sollicitant l'asile. Elles pénalisent des personnes qui peuvent avoir été victimes de violence et de traite d'êtres humains, ou attirées par duperie jusqu'aux frontières de l'UE. Elles prévoient une suspension temporaire et territoriale du "droit de déposer des demandes d'asile", qui concerne les personnes franchissant "illégalement" la frontière du pays et celles qui se présentent aux postes-frontières officiels, en faisant référence à la loi récemment adoptée par la Finlande sur cette question.

« Ces propositions ne sont manifestement pas conformes au nouveau Règlement européen visant à faire face aux situations de crise et aux cas de force majeure adopté dans le cadre du Pacte sur la migration et l'asile. Les États disposent d'une série d'outils pour répondre aux préoccupations relatives à la sécurité, dont l'utilisation doit toujours respecter les droits humains et notamment le droit d'asile, protégé par la Charte des droits fondamentaux de l'UE.

« Depuis 2021, l'UE tolère des pratiques mises en œuvre par la Pologne, la Lettonie et la Lituanie à leurs frontières avec le Bélarus qui outrepassent tous les pouvoirs qui leur sont accordés par le droit européen, et dernièrement par la Finlande à sa frontière avec la Russie. Il est grand temps que la Commission européenne prenne au sérieux son rôle de gardienne des traités et envoie un message clair indiquant que les droits fondamentaux ne peuvent pas être soumis aux intérêts politiques. »

<https://www.forumrefugies.org/en/s-informer/publications/articles-d-actualites/en-europe/1583-pologne-vers-une-suspension-temporaire-du-traitement-des-demandes-d-asile-aux-frontieres> Publié le 18/11/2024

Pologne : vers une suspension temporaire du traitement des demandes d'asile aux frontières ?

(...)

En octobre 2024, le Premier ministre polonais, Donald Tusk, a annoncé que la Biélorussie et la Russie continuent d'utiliser des exilés comme arme de déstabilisation. Plus de 26 000 passages irréguliers de la frontière polonaise depuis la Biélorussie ont été détectés de janvier à septembre 2024. Le Premier ministre a annoncé en conséquence vouloir suspendre temporairement le traitement des demandes d'asile dans les endroits où la frontière est généralement franchie irrégulièrement. De plus, il a affirmé envisager de ne pas mettre en œuvre le Pacte de l'UE sur la migration et l'asile. Il est à noter que seules la Pologne et la Hongrie s'y sont opposées, mais ce dernier a été adopté à la majorité qualifiée au sein du Conseil ce qui ne laisse normalement pas de marge de manœuvre aux États qui y sont opposés.

Le 17 octobre 2024, le Conseil européen (réunissant les chefs d'États et déterminant les axes politiques à suivre) a publié ses conclusions, dans lesquelles il dénonce les actions de la Russie et de la Biélorussie, exprime sa solidarité avec la Pologne et avec les États membres confrontés à ces défis, considère que ces situations exceptionnelles appellent des mesures appropriées et réaffirme sa volonté de lutter contre « l'instrumentalisation des migrants à des fins politiques ». Malgré cet appui politique, la suspension temporaire évoquée par les gouvernants polonais se heurte à des obstacles juridiques.

Les normes de l'UE en vigueur et applicables ne permettent pas de suspendre le traitement des demandes d'asile. Le règlement « crise » ne permet pas des suspensions indéfinies, mais des prolongations des délais d'enregistrement et de traitement et il ne peut être appliqué de manière anticipée, c'est-à-dire avant la date officielle d'application qui résulte de la procédure législative. Les deux options envisageables pour soutenir la Pologne pourraient être, d'une part, une nouvelle proposition de mesures sur base de l'article 78.3 du TFUE de la Commission européenne, et, d'autre part, une proposition de la Commission européenne de réforme de la date d'application du règlement « crise ».

Par ailleurs, les mesures adoptées ne peuvent en toute état de cause mener à une violation du principe de non-refoulement, autrement dit de non-renvoi de personnes sur le territoire d'un État où leurs vies ou libertés seraient menacées (principe reconnu par la Convention relative au statut des réfugiés de 1951, que l'UE s'engage à respecter dans le TFUE). La possibilité de restreindre les enregistrements fait courir le risque que toutes les demandes ne soient pas enregistrées, et que des refoulements aient donc lieu. Les États ne peuvent exposer quiconque à un risque réel pour sa vie, ou à la torture ou à des peines ou traitements inhumains ou dégradants, même lorsqu'ils sont confrontés à des défis importants liés à la migration.

En outre, selon le Commissaire aux droits de l'homme du Conseil de l'Europe, M. O'Flaherty, la Pologne prend déjà des mesures de retours sommaires à la frontière avec la Biélorussie, facilitée par des changements de la législation nationale en 2021, qui ne permettent pas le plein respect des normes internationales en matière de droits humains. L'UE pourrait donc se pencher davantage sur des mesures de sanction au regard de ces pratiques, plutôt que de réfléchir à leur consécration juridique.

Overwegende dat verzoekende partij wenst te onderstrepen dat zij via Wit Rusland Polen binnenkwam en dat zij dan ook specifiek gevisieerd riskeert te worden door deze maatregelen.

Dat dit artikel dan ook bevestigt dat ondanks de internationale veroordelingen het risico op refoulement blijft bestaan in Polen.

Dat bovendien de behandeling van een VIB van een kandidaat die via Wit Rusland Polen binnenkomt eveneens vertraagd wordt.

Dat de weerstand tegen deze binnenkomers ook voelbaar riskeert te zijn bij de verdere behandeling van diens VIB.

Dat het feit dat zij een "Dublin-terugkeerder" zou zijn naar Polen dit risico geenszins vermindert nu ook LEGALE binnenkomsten gevisieerd worden.

Dat de huidige politiek niet nieuw is, nu reeds in 2022 Amnesty International het verschil in behandeling tussen de vluchtelingen uit Oekraïne en zij die van elders, o.m.via Wit Rusland kwamen.(12/4/2022) :

<https://www.amnesty.fr/refugies-et-migrants/actualites/accueil-refugies-pologne-deux-poids-deux-mesures>

À l'heure où un véritable élan de solidarité avec les personnes fuyant l'Ukraine se manifeste en Pologne (et ailleurs en Europe), d'autres réfugiés, qui se pressent à la frontière avec le Bélarus, sont eux victimes de refoulements illégaux et de violences. (...)

Dat ook niet onderschat mag worden dat ook in Polen de weerstand tegen asielzoeker groeit.

Dat dit moge blijken uit

<https://www.reuters.com/world/europe/poland-wont-accept-migrant-relocation-mechanism-pm-says-2024-04-10/>

Poland won't accept migrant relocation mechanism, PM says

By Reuters

April 10, 2024

WARSAW, April 10 (Reuters) - Prime Minister Donald Tusk said on Wednesday Poland will not accept a European Union immigrant relocation mechanism despite the European Parliament's approval of legislation meant to curb migration into the continent.

European lawmakers voted earlier on Wednesday on a revamp of the bloc's migration system to cut the length of time for security and asylum procedures, and increase returns of migrants to reduce unwanted immigration from the Middle East and Africa, a high priority on the EU's agenda.

"We will find ways so that even if the migration pact comes into force in roughly unchanged form, we will protect Poland against the relocation mechanism," Tusk told reporters.

He added that EU countries needed to focus on protecting their own borders.

Poland had previously argued it should be exempt from the so-called solidarity mechanism in the new legislation as it has helped and taken in the largest number of Ukrainian refugees since Russia's invasion of the country in 2022.

Migration has been a hot-button issue in the EU since more than a million people - mostly Syrian refugees - arrived across the Mediterranean in 2015, catching the bloc unprepared amid scenes of chaos and suffering. More than 46,000 people have entered the EU so far this year outside of regular border crossings, according to U.N. data, which also estimates 400 people perished while attempting to get in. After approval by the European Parliament, the legislation needs to be rubber-stamped this month by member states. They would then have two years to implement it.

Bijgevolg heeft de verwerende partij geen zo streng mogelijk onderzoek verricht naar het risico van schending van artikelen 3 en 6 EVRM.

Om alle bovengenoemde redenen, heeft de tegenpartij geen grondig, volledig en geactualiseerd onderzoek van de situatie in Polen uitgevoerd en de bestreden beslissing is niet voldoende gemotiveerd, overeenkomstig artikel 62 van de wet van 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van

Er is dus geen enkele garantie dat de verzoekende partij naar behoren zal worden verzorgd, dat hij rechtsbijstand, materiële bijstand en passende gezondheidszorg zal krijgen. Bijgevolg heeft de verwerende partij geen zo streng mogelijk onderzoek verricht naar het risico van schending van artikel 3 EVRM en heeft hij zijn beslissing niet voldoende gemotiveerd overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Het was derhalve de taak van de verwerende partij om de discretionaire bepaling van artikel 17.1. van de Dublin III Verordening toe te passen.

Overwegende dat in de mate dat de bestreden beslissing verwijst naar de appreciatie die door verwerende partij op vlak van een risico op schending art.3 EVRM gemaakt wordt, naar de beslissing 26 QT, verzoekende partij, die deze appreciatie betwist in haar verzoekschrift meent dat er aanleiding is op grond van dezelfde argumenten zoals hierboven opnieuw uiteengezet, aanleiding is tot schorsing en vervolgens annulatie van de bestreden beslissing.

Om alle bovengenoemde redenen, heeft de tegenpartij geen grondig, volledig en geactualiseerd onderzoek van de situatie in Polen uitgevoerd en de bestreden beslissing is niet voldoende gemotiveerd, overeenkomstig artikel 62 van de wet van 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen. De verwerende partij schendt ook artikelen 3 en 6 EVRM, artikelen 3.2 en 17.1 van de Dublin III-verordening, en artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet.

Het was derhalve de taak van de verwerende partij om de discretionaire bepaling van artikel 17.1. van de Dublin III Verordening toe te passen.

Blijkens de laatste verslagen, is er dus geen enkele garantie dat de verzoeker naar behoren zal worden verzorgd, dat hij rechtsbijstand, materiële bijstand en passende gezondheidszorg zal krijgen. Dat het risico op racisme en discriminatie vaststaand is en alarmerende proporties heeft.

Dat dit des te meer problematisch is nu verzoekende partij een medische problematiek heeft.

Dat hij bovendien psychologisch zwak staat.

Dat er vastgesteld moet worden dat er geen medisch onderzoek gevoerd werd voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing.

Dat de verwerende partij dan ook bij het nemen van de bestreden beslissing geen gedegen afweging heeft kunnen maken van de medische situatie van verzoekende partij.

Dat de bestreden beslissing dan ook niet genomen werd met de nodige zorgvuldigheid.

Bijgevolg heeft de verwerende partij geen zo streng mogelijk onderzoek verricht naar het risico van schending van artikel 3 EVRM en heeft hij zijn beslissing niet voldoende gemotiveerd overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Dat dit risico bovendien nog groter wordt nu gelet op de internationale situatie een nieuw golf van vluchtelingen uit Oekraïne in Polen verwacht wordt !

<https://francais.news-pravda.com/ukraine/2024/12/20/312102.html>
20/12/2024

La Pologne se prépare à accueillir une nouvelle vague de réfugiés ukrainiens en hiver - Lesniakiewicz, chef adjoint du ministère polonais de l'Intérieur !

Dat deze golf het toch al problematische asielenetwerk in Polen nog meer onder druk zal zetten.

Het was derhalve de taak van de verwerende partij om de discretionaire bepaling van artikel 17.1. van de Dublin III Verordening toe te passen.

Dat louter om volledig te zijn – en rekening houdend met het feit dat het de RVV behoort op het vlak van het risico op een schending van artikel 3 EVRM ex nunc te beoordelen, wil verzoekende partij er nog op wijzen dat ook uit het AIDA-verslag blijkt dat de situatie in Polen geenszins verbeterde en dat het risico op schending van art.3 dan ook blijvend vaststaat.

Dat het duidelijk moge zijn, dat de nadelen voor verzoeker – met name het verstoken blijven van een onafhankelijk onderzoek van zijn asielmotieven door de Belgische asielinstanties, waarbij hij in België kan genieten van opvang, immens zijn.

Dat deze negatieve a priori wel degelijk nadelig zal zijn voor verzoekende partij, terwijl de verwerende partij, behalve de regelgeving en het vertrouwensbeginsel geen elementen aanbrengt.

Dat het dan ook duidelijk is dat het proportionaliteitsbeginsel geschonden is.

Dat de objectieve beoordeling zonder vooroordelen van het verzoek om internationale bescherming wel degelijk een belangrijk aspect is voor verzoekende partij.

Dat hij aldus riskeert teruggedreven te worden naar Eritrea waar zijn leven en fysieke en psychische integriteit in het gedrang riskeren te komen.

Dat ook dit een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 EVRM.

Dat daarenboven dient vastgesteld te worden dat de verwerende partij, en dit in tegenstelling tot wat een zorgvuldige overheid betaamt, haar beslissing klaarblijkelijk niet genomen heeft op grond van een volledige feitenvinding.

Dat zij met name ervan uitgaat dat verzoekende partij zich schuldig maakte aan een poging om de Belgische asielautoriteiten te misleiden, met name wat betreft zijn geboortedatum.

Dat verzoeker immers gehoord had dat minderjarigen sneller opvang krijgen. Dat hij zich dan ook iets jonger voordeed.

Dat hij zich integendeel in Polen ouder voordeed dan hij in werkelijkheid was, omdat hij gehoord had dat hij anders riskeerde vastgehouden te worden.

Dat er in dat verband vastgesteld moet worden dat de verwerende partij verzoeker niet gehoord heeft betreffende dit verschil in opgegeven leeftijd.

Dat dit een schending uitmaakt van de hoorplicht.

Dat verzoekende partij evenmin geconfronteerd werd met deze vaststellingen, noch de gelegenheid heeft gekregen zich te rechtvaardigen.

Dat dit een miskennis inhoudt van de rechten van verdediging.

Dat dit des te ernstiger is, nu de verwerende partij rekening houdend met de medewerkingsplicht die op de verwerende partij rust, met name op het vlak van het zich vergewissen dat verzoekende partij geen behandeling zal riskeren die strijdig is met artikel 2 en 3 EVRM, vastgesteld moet worden dat de verwerende partij geen enkel initiatief nam om zich ervan te vergewissen dat verzoeker wel degelijk opvang zal krijgen in Polen, een volledige toegang zal krijgen tot rechtsbijstand, zodanig dat zijn verzoek om internationale bescherming met de nodige zorgvuldigheid en objectiviteit behandeld wordt, noch dat er garanties gevraagd, laat staan gegeven werden, om een risico op refoulement uit te sluiten.

Dat het onterecht is dat de verwerende partij zich zuiver en alleen baseert op het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Dat verzoekende partij wil verwijzen en dit per analogie naar de rechtspraak van het EHJ, volgens dewelke het niet volstaat zich op het interstatelijk vermoeden te baseren.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) betreffende de situatie van personen die internationale bescherming vragen, blijkt dat "(l)es Etats doivent notamment prendre en considération l'article 3 de la Convention, qui consacre l'une des valeurs fondamentales de toute société démocratique et prohibe en termes absolus la torture et les traitements inhumains ou dégradants quels que soient les circonstances et les agissements de la victime (voir, parmi d'autres, Labita c. Italie [GC], no 26772/95, § 119, CEDH 2000-IV)" (vrije vertaling: De staten moeten in het bijzonder rekening houden met artikel 3 van het Verdrag, dat een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving vastlegt en foltering en onmenselijke of vernederende behandeling in absolute termen verbiedt, ongeacht de

omstandigheden en de daden van het slachtoffer (zie, onder andere, *Labita/Italië* (GK), nr. 26772/95, § 119, EHRM 2000-IV)) (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S./België en Griekenland, punt 218)

Dat de verwerende partij naliet dit te doen.

Dat het proportionaliteitsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel ook op dit vlak geschonden zijn. Dat de bestreden beslissing dan ook niet met de nodige zorgvuldigheid genomen werd

Dat daarnaast verzoekende partij meent dat verwerende partij voor wat betreft het risico op schending van artikel 3 onterecht de meent dat verzoekende partij geen noemenswaardige medische problemen dient te weerhouden, terwijl verzoekende partij wel degelijk psychologische problemen kent. Dat er daar zelfs niet naar gevraagd werd.

Dat wat betreft deze psychologische problemen, de appreciatie van de verwerende partij dan ook niet gevolgd kan worden.

Dat verzoekende partij bovendien reeds sedert augustus 2024 in België is en er een zekere stabiliteit en veiligheid vond.

Dat hij er een minderjarige neef heeft, waarmee een zekere band van afhankelijkheid kan verondersteld worden.

Dat hij begon zijn leven terug uit te bouwen.

Dat een privé-leven beschermenswaardig is conform artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing een miskennis uitmaakt van art.8EVRM, nu de verwijderingsmaatregel ook op dat vlak negatieve gevolgen riskeert te hebben, dat het pas verworven privé-leven van verzoeker in België abrupt afgebroken zal worden.

Dat dit een nieuwe negatieve psychologische impact op zijn privé-leven riskeert te hebben.

Dat verwerende partij daarnaast geen rekening houdt met het risico op refoulement en het risico tot werkelijke toegang tot de asielprocedure.

Dat er dan ook aanleiding is tot annulatie van de bestreden beslissing.

Dat er dan ook wel degelijk aanleiding is de bestreden beslissing te annuleren en in afwachting van annulatie te schorsen bij UDN.

Gelet op het voorafgaande, heeft de verzoekende partij het recht dat haar asielaanvraag wordt behandeld door de Belgische autoriteiten en wordt overgedragen aan het CGVS.

Volgens Uw Raad, « Dans la mesure où il ressort du moyen que la partie adverse n'a pas correctement tenu compte de la situation actuelle en Hongrie, dans la mesure aucune décision de remise à la frontière a été prise à son égard, il y lieu de tenir pour établi le risque de préjudice grave et difficilement réparable allégué » (Raad Van State, arresten 120.053 van 27 mei 2003 en 107.292 van 4 juni 2002).

De Raad van State heeft herhaaldelijk geoordeeld dat de schending van een grondrecht een risico op ernstige en moeilijk te herstellen schade kan inhouden.

Het feit dat de tegenpartij haar verzoek tot internationale bescherming niet heeft onderzocht, vormt een ernstig nadeel voor de asielzoeker, dat moeilijk te herstellen is, aangezien zij dit na verwijdering van het grondgebied niet meer zal doen (Raad van State, arrest nr. 170.720 van 3 mei 2007, Agbo).

In het licht van de internationale rapporten waarnaar in de onderhavige zaak wordt verwezen, zijn er ernstige en gegronde redenen om aan te nemen dat de verzoekende partij in geval van overbrenging naar Polen een reëel risico loopt om in strijd met artikel 3 en 8 EVRM te worden behandeld.”

3.2.1. De Raad stelt vast dat de verzoeker nalaat om te verduidelijken hoe de artikelen 6 en 13 van het EVRM, de artikelen 5.6, 18 (1) c, en 22 van de Dublin III-verordening en artikel 51/2 van de Vreemdelingenwet door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Voorts vergist de verzoeker zich in rechte waar hij in de aanhef van het eerste middel voorhoudt dat “het beginsel van non-refoulement” een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur zou betreffen en licht hij voor het overige ook niet concreet toe

welke rechtsregel hij precies geschonden acht waar hij gewag maakt van de schending van “*het beginsel van non-refoulement*”.

Ook waar de verzoeker onder punt 6.2. van het verzoekschrift een uitgebreide, doch louter rechtstheoretische uiteenzetting naar voor brengt, wordt hiermee nog niet verduidelijkt hoe deze of geen rechtsregels of algemene beginselen van behoorlijk bestuur door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden.

Het tweede middel is, in de hierboven aangegeven mate, niet-ontvankelijk.

3.2.2. De uitdrukkelijke of formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is om tegen de genomen beslissing een rechtsmiddel aan te wenden.

De Raad merkt vooreerst op dat uit een eenvoudige lezing van de uitgebreide motieven die in de bestreden beslissing zijn vervat, niet blijkt dat de verweerder zich enkel en alleen heeft gebaseerd op het interstatelijk vertrouwensbeginsel, noch dat er geen rekening werd gehouden met het risico op refoulement en het “*risico tot (gebrek aan) werkelijke toegang tot de asielprocedure*”.

De bestreden beslissing bevat een uitgebreide motivering, zowel in rechte als in feite. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 18 van de Dublin III-verordening. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de verzoeker dat aan Polen toekomt nu uit het vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat de verzoeker op 1 juni 2024 reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in Polen, de Poolse instanties uitdrukkelijk instemden met de terugname van de verzoeker en niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht aan Polen een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Voorts wordt in de bestreden beslissing uiteengezet waarom geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 17 (1) van de Dublin III-verordening en artikel 3, lid 2, van de Dublin III-verordening. De verweerder gaat hierbij uitgebreid in op de verklaringen die de verzoeker tijdens zijn gehoor aflegde en op de situatie voor asielzoekers en Dublinterugkeerders in Polen zoals deze blijkt uit recente en gezaghebbende bronnen. Er wordt ook uitgebreid gemotiveerd omtrent het risico op (indirect) refoulement en de toegang tot de asielprocedure in Polen. De gemachtigde gaat hierbij concreet in op de specifieke situatie van de verzoeker.

Tot slot blijkt tevens dat de gemachtigde op uitgebreid gemotiveerde wijze heeft aangegeven waarom de overdracht aan de Poolse autoriteiten geen schending van artikel 3 van het EVRM en/of artikel 4 van het Handvest met zich mee brengt. De verzoeker brengt terzake in zijn middel een inhoudelijke kritiek naar voor waaruit blijkt dat hij begrijpt op welke juridische en feitelijke gegevens dit besluit berust. De verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat de uitgebreide motieven, zoals opgenomen in de bestreden akte, niet afdoende zouden zijn in het licht van de door de formele motiveringsplicht gestelde vereisten.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden, zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.2.3. Gelet op verzoekers inhoudelijke kritiek betreffende de door de artikelen 2, 3 en 8 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest geboden bescherming, voert de verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad merkt vooreerst op dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 18 (1) c van de Dublin III-verordening vermeldt als haar juridische grondslag.

Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek. (...)”.

Artikel 51/5, §4, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden. Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden. (...)”

Overeenkomstig artikel 18 (1) c van de Dublin III-verordening is de verantwoordelijke lidstaat verplicht *“een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”.*

De verzoeker weerlegt in zijn middel nergens de vaststelling van de gemachtigde dat zijn vingerafdrukken op 1 juni 2024 geregistreerd werden in het kader van een verzoek om internationale bescherming in Polen, waardoor Polen verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. De verzoeker kan dus niet dienstig betwisten dat Polen in toepassing van de Dublin III-verordening in beginsel de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming. De Poolse autoriteiten hebben overigens uitdrukkelijk ingestemd met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18.1, c), van de Dublin III-verordening zodat de verzoeker onverwijld naar Polen kan worden getransfereerd. De verzoeker toont niet aan dat de desbetreffende motieven, die in de beslissing zijn opgenomen, niet deugdelijk zouden zijn.

Uit het betoog ter ondersteuning van het tweede middel blijkt dat de verzoeker zich op een schending van de bovenvermelde algemene beginselen van behoorlijk bestuur beroept in het licht van het onderzoek dat vereist is door de artikelen 2, 3 en 8 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, alsook in het licht van de aangevoerde schending van artikel 3, lid 2, van de Dublin III-verordening.

3.2.4. De verzoeker meent vooreerst dat er onvoldoende actueel onderzoek werd gevoerd naar de situatie in Polen. Zo meent verzoeker dat er systematische tekortkomingen zijn in het Poolse opvangsysteem voor asielzoekers die reeds zouden aanslepen sinds 2016 en bevestigd werden in het meest recente *Country Report: Poland* van van Karolina Rusiłowicz en Ewa Ostaszewska-Żuk in de *Asylum Information Database* van 13 juni 2024 (hierna: het AIDA-rapport), waardoor een overdracht aan Polen strijdig zou zijn met de

artikelen 2 en 3 van het EVRM (en artikel 4 van het Handvest) en zijn verzoek om internationale bescherming in België zou moeten worden behandeld.

Artikel 2 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, behoudens door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de wet in de doodstraf voorziet.

2. De beroving van het leven wordt niet geacht in strijd met dit artikel te zijn geschied ingeval zij het gevolg is van het gebruik van geweld, dat absoluut noodzakelijk is:

(a) ter verdediging van wie dan ook tegen onrechtmatig geweld;

(b) teneinde een rechtmatige arrestatie te bewerkstelligen of het ontsnappen van iemand die op rechtmatige wijze is gedetineerd, te voorkomen;

(c) teneinde in overeenstemming met de wet een oproer of opstand te onderdrukken."

De verzoeker toont niet aan hoe de bestreden beslissing hem zou blootstellen aan een opzettelijke beroving van zijn leven. Een schending van artikel 2 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het door de verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM is inhoudelijk identiek aan het eveneens geschonden geachte artikel 4 van het Handvest en bepaalt het volgende: *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".*

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM is van oordeel dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66). Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

Het weze evenwel benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (het Hof van Justitie) heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest, dat overeenkomt met artikel 3 van het EVRM. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10).

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1, van de Dublin III-verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

Ook uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat het vermoeden waarop het systeem van de Dublin III-verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104). Wanneer lidstaten de Dublinverordening toepassen, moeten zij ook nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de geveesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220). In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep, die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of de verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een overdracht van verzoekende partij aan Polen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer zij aantoonst dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de

verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

De aandacht die moet worden gegeven aan artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest voordat een lidstaat besluit een vreemdeling over te dragen naar een voor het ingediende verzoek om internationale bescherming verantwoordelijk geachte lidstaat blijkt voorts ook uit artikel 3, lid 2, van de Dublin III-verordening, dat luidt als volgt:

“(…)

Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

“(…)”

De bestreden beslissing houdt in dat de verzoeker zal worden overgedragen aan Polen, nu hij in dit land op 1 juni 2024 een verzoek om internationale bescherming had ingediend en gezien de Poolse autoriteiten zich akkoord hebben verklaard met de terugname op grond van artikel 18, lid 1, c), van de Dublin III-verordening. Polen is als lidstaat van de Europese Unie gebonden aan het EU-*acquis* dat voorziet in rechten en voordelen die verbonden zijn aan de internationale beschermingsstatus zoals voorzien bij het Gemeenschappelijk Europees Asiel Systeem (GEAS). Er kan dan ook van worden uitgegaan dat het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene door de Poolse autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het Unierecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. In zijn arrest van 19 maart 2019 heeft het Hof van Justitie het wezenlijk belang van het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel nog in herinnering gebracht (zie HvJ, 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a. t. Bondsrepubliek Duitsland, §§83-85).

De eventuele tekortkomingen in de asielprocedure en opvangomstandigheden in Polen vallen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest – welk artikel overeenstemt met artikel 3 van het EVRM en waarvan de inhoud en de reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3, van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (zie EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, § 254). Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is slechts bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en die negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, §§ 252-263). Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Jawo t. Bondsrepubliek Duitsland, nr. C-163/17, §§ 91-92).

Uit de rechtspraak blijkt dat het in de eerste plaats aan de verzoeker toekomt om *in concreto* aan te tonen dat de tekortkomingen, in de EU-lidstaat waar zijn verzoek om internationale bescherming zal worden behandeld, deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken.

3.2.5. De verzoeker voert in zijn middel onder andere ook de schending aan van het hoorrecht en van de rechten van verdediging. De verzoeker kan evenwel niet dienstig voorhouden dat hij nooit de gelegenheid zou hebben gekregen zijn standpunt met betrekking tot een overdracht naar Polen kenbaar te maken. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker op 2 december 2024 door de gemachtigde werd gehoord.

Uit dit zogeheten Dublin-interview dat op 2 december 2024 van verzoeker werd afgenomen en waarvan een afschrift in het administratief dossier zit, blijkt dat de verzoeker, als specifieke reden om zijn verzoek om internationale bescherming in België in te dienen, aangaf dat België “een goed land (is) en er hier toegang (is) tot onderwijs.” Met betrekking tot de omstandigheden in Polen inzake opvang of behandeling, stelde verzoeker dat men er in het gesloten opvangcentrum niets voor je doet, dat je er geen toegang tot onderwijs en medische zorg hebt, dat hij er werd gedwongen om vingerafdrukken af te geven en dat hij ook zwaar werd geslagen door de autoriteiten toen hij de grens overging van Wit-Rusland naar Polen. Wat zijn gezondheidstoestand betreft, verklaarde de verzoeker het volgende: “Goed. Ik heb medische documenten mee. Ik heb een litteken. Toen ik in Eritrea was werd ik geslaan door de soldaten.” Naar aanleiding van de bewering van de verzoeker dat hij niet deugdelijk zou zijn gehoord en niet de kans zou hebben gekregen zijn standpunt en situatie op afdoende wijze naar voor te brengen, komt het aan hem toe om in het kader van zijn verzoekschrift de elementen aan te reiken die hij destijds door het beweerd gebrekkige karakter van het gehoor onvermeld zou hebben gelaten en die een ander licht werpen op de bestreden beslissing. De verzoeker blijft evenwel op dit punt in gebreke.

De Raad stelt voorts vast dat de verzoeker de volgende vaststellingen niet weerlegt:

“Betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht aan Polen omdat hij er gedwongen werd zijn vingerafdrukken te geven. We wensen op te merken dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26/06/2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat betrokkene derhalve zou inroepen dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten.

Betreffende zijn verklaring dat hij in Polen geen verzoek om internationale bescherming ingediend heeft, wensen we op te merken dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type “1” opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26/06/2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code “1” na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene wel degelijk internationale bescherming vroeg in Polen.

(...) Betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht aan Polen omdat hij er zwaar geslagen werd door de autoriteiten toen hij de grens van Wit-Rusland naar Polen overstak. Vooreerst wensen we op te merken dat we in deze enkel beschikken over mondelinge verklaringen van betrokkene en dat hij geen enkel begin van bewijs over deze verklaringen aanbracht. Uit de verklaring van betrokkene blijkt dat deze vermeende feiten zich afspeelde binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Dit wordt ook geduid door de verklaringen van betrokkene dat hij geen vrije keuze had om zijn vingerafdrukken te laten registreren wat tevens ook aantoont dat betrokkene enige vorm van verzet toonde tegen de verplichte registratie van zijn vingerafdrukken in Polen. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Poolse instanties met voeten werden getreden. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Poolse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.”

In zoverre de verzoeker thans aanvoert dat de behandeling die hem destijds in Polen te beurt viel strijdig is met artikel 3 van het EVRM, merkt de Raad op dat het aan hem toekomt om een begin van bewijs aan te

leveren van de ondergane folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen. Dit bewijs ontbreekt echter.

Naar aanleiding van verzoekers voorgehouden medische problematiek, dient te worden benadrukt dat geen enkel medisch getuigschrift werd voorgelegd waaruit zou kunnen blijken dat hij lijdt aan enige medische aandoening die dermate ernstig is dat zij een overdracht aan de Poolse autoriteiten in de weg zou staan. Waar de verzoeker beweert dat de verweerder hem voorafgaandelijk aan een medisch onderzoek diende te onderwerpen, kan hij niet worden bijgetreden. Het komt immers in de eerste plaats aan de verzoeker toe om bijvoorbeeld via een doktersattest duidelijke indicaties aan te reiken van eventuele medische of psychologische problemen, zodat de gemachtigde desgevallend een deskundige kan aanwijzen om de gezondheidstoestand van de betrokkene nader te onderzoeken. De verzoeker werd bovendien, in tegenstelling tot hetgeen hij beweert, tijdens zijn Dublingehoor wel degelijk bevraagd omtrent zijn medische toestand. De verzoeker verklaarde toen dat zijn gezondheidstoestand 'goed' was, en hij verklaarde enkel een litteken te hebben. Er werd tijdens dit gehoor eveneens uitdrukkelijk gevraagd of de verzoeker medische documenten had, en of hij nood had aan medicatie (Dublingehoor d.d. 2 december 2024, vraag 38). De verzoeker bracht echter hieromtrent geen enkel concreet element bij. De loutere en bijzonder vage bewering in het verzoekschrift dat de verzoeker wel degelijk psychologische problemen kent, volstaat hoe dan ook niet om de vaststellingen in de bestreden beslissing te weerleggen dan wel om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

De Raad wijst er bijkomend op dat uit het administratief dossier blijkt dat de centrumarts zeer recent nog attesteerde dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM. Er ligt dan ook geen begin van bewijs voor van een risico op onmenselijke of vernederende behandeling omwille van medische redenen. Bovendien heeft het EHRM bevestigd dat er in uitwijzingszaken voor medische aangelegenheden een bijzonder hoge drempel bestaat om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te nemen. Ongeacht de ziekte (fysieke of psychische aandoeningen), dient het te gaan om een onomkeerbare verslechtering van de gezondheidstoestand, waarbij die verslechtering zou uitmonden in ondraaglijk lijden of een significante vermindering van de levensverwachting (EHRM 7 december 2021, Savra t. Denemarken (GK), nr. 57467/15). De verzoeker heeft niet aangetoond dat hij zich in een dergelijke situatie bevindt. De verzoeker brengt geen begin van bewijs naar voor waaruit kan blijken dat hij bij de overdracht aan Polen een reëel en bewezen risico loopt op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand derwijze dat een overdracht in strijd zou zijn met de door het EVRM en het Handvest beschermde grondrechten.

De verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat de bestreden beslissing niet deugdelijk zou zijn gemotiveerd of zou getuigen van een onzorgvuldig onderzoek, waar omtrent zijn gezondheidstoestand en de toegang tot gezondheidszorgen voor asielzoekers in Polen het volgende wordt vastgesteld: *"Betrokkene verklaarde dat er in het gesloten centrum niets voor hem gedaan werd en dat hij geen toegang had tot medische zorg. We wensen er op te wijzen dat we in deze enkel beschikken over mondelinge verklaringen van betrokkene en dat hij geen enkel begin van bewijs over deze verklaringen aanbracht. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Poolse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. (...) Betreffende zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat hij in goede gezondheid verkeert. Hij stelde wel over medische documenten te beschikken en gaf aan dat hij een litteken heeft doordat hij in Eritrea door soldaten geslagen werd. Tot op heden bracht betrokkene echter geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Polen zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht aan Polen omdat er geen toegang is tot medische zorg. De Poolse wetgeving waarborgt toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming onder dezelfde omstandigheden als Poolse staatsburgers die een ziekteverzekering hebben (AIDA-rapport, p. 71; EUAA-rapport, p. 8). Gezondheidszorg voor asielzoekers wordt door de overheid gefinancierd. Indien een verzoeker geen toegang heeft tot materiële opvangvoorzieningen of indien deze beperkt zijn, dan heeft de verzoeker nog steeds recht op gezondheidszorg. Basis gezondheidszorg wordt georganiseerd in medische kantoren in elk opvangcentrum (AIDA-rapport, p. 71). Gezondheidszorg voor asielzoekers bevat ook behandeling voor mensen met mentale gezondheidszorgen. In 2023 werkten psychologen in alle centra op zijn minst 4 uur per week voor elke 120 asielzoekers. Dit werd verlengd met een uur voor elke bijkomende 50 asielzoekers. Asielzoekers kunnen doorverwezen worden naar een psychiater of psychiatrisch ziekenhuis (AIDA-rapport, p. 71). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren zoals de taalbarrière. Petra Medica, het privébedrijf dat de medische verzorging van verzoekers organiseert is verplicht te zorgen voor tolken en vertalers tijdens medische en psychologisch consultaties (AIDA, p. 72). Bovenstaande leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor*

internationale bescherming dermate structurele tekortkomingen vertoont dat een overdracht aan Polen een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest tot gevolg dreigt te hebben. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Polen niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Polen niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen. We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.”

De gemachtigde overweegt voorts het volgende naar aanleiding van de verklaringen van de verzoeker over de mishandelingen die hij bij het oversteken van de grens tussen Wit-Rusland en Polen zou hebben ondergaan: *“Betrokkene verklaarde dat hij zwaar geslagen werd toen hij de grens van Wit-Rusland naar Polen overstak. In het AIDA-rapport wordt gewag gemaakt van “push backs” naar Wit-Rusland door de Poolse grenspolitie en waarbij mishandeling en geweld werd gerapporteerd. We verwijzen hieromtrent onder meer naar passages in het AIDA-rapport (pp. 19-21). Hoewel niet kan worden ontkend dat “push backs” en soms zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd betekent dit niet dat de Poolse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat verzoekers, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Polen worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen. We wensen er tevens op te wijzen dat de betrokkene zich deze keer in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van ‘push backs’ en teruggedrijving, namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Polen zal worden overgedragen nadat de Poolse instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Polen terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.”*

De verzoeker bespreekt in zijn middel uitvoerig de problematiek die medio 2021 ontstond aan de grens van Polen en Wit-Rusland als reactie op de sancties die door de Europese Unie aan Wit-Rusland werden opgelegd. Hierbij worden ook de *pushbacks* aangehaald die aan de Poolse grens werden uitgevoerd en de plannen van de Poolse autoriteiten om de grensprocedures voor internationale bescherming op te schorten en de onwil van Polen om deel te nemen aan het Europese hervestigingsprogramma. De verzoeker citeert hierbij allerhande uittreksels uit het AIDA-rapport, rapporten van Amnesty International en *forumr fugi s*. Daarnaast geeft hij persberichten weer van *Le Figaro*, *BBC*, *reuters* en Amnesty International. Daarin wordt onder andere gesteld dat nieuwe Poolse wetgeving de grenspolitie sneller toelaat op migranten te schieten en migranten die illegaal de grens oversteken zonder enig onderzoek terug te drijven.

Dit hele betoog heeft echter geen betrekking op de omstandigheden waarvan kan worden aangenomen dat de verzoeker er thans zelf in dreigt terecht te komen als Dublin-terugkeerder. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat het feit dat de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van een derdelander overgaat tot *pushbacks* en bewaring aan zijn grensposten van derdelanders die een dergelijk verzoek aan zijn grens wensen in te dienen, op zich niet in de weg staat aan de overdracht van die derdelander aan die lidstaat. Daarbij moet volgens het Hof wel worden beoordeeld of de vreemdeling na overdracht een reëel risico loopt om aan dergelijke praktijken te worden blootgesteld (HvJ, C-392/22, X/Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, 29 februari 2024). De thans bestreden beslissing wordt genomen op grond van de vaststelling dat uit vingerafdrukkenonderzoek is gebleken dat de verzoeker reeds een verzoek om internationale bescherming had ingediend in Polen enerzijds, en dat de Poolse autoriteiten uitdrukkelijk akkoord zijn gegaan met een terugname op grond van artikel 18 (1) c van de Dublin III-verordening anderzijds.

De Raad ontkent niet dat er aan de grens van Polen en Wit-Rusland mensenrechtenschendingen werden gerapporteerd en dat er bepaalde vraagtekens kunnen worden geplaatst bij bepaalde beleidsbeslissingen van Polen. De verzoeker verzuimt echter om concreet aan te duiden op welke wijze deze problematiek een invloed zou hebben op zijn persoonlijke situatie. Aangezien de verzoeker in het kader van de Dublin III-verordening rechtstreeks aan de Poolse autoriteiten zal worden overgedragen met het oog op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming, maakt hij niet aannemelijk dat er in zijn hoofd een risico bestaat dat hij zal worden blootgesteld aan de *pushbacks* die plaatsvinden aan de Pools-Wit-Russische grens of dat hij een grensprocedure zal moeten doorlopen in Polen.

De verzoeker verwijst tevens naar recente publicaties waarin wordt gemeld dat de Poolse eerste minister, Donald Tusk, op 12 oktober 2024 heeft aangekondigd, als deel van de Poolse migratiestrategie voor

2025-2030, een in de tijd en territoriaal beperkte opschorting door te voeren van het recht om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, met name voor de personen die illegaal vanuit Wit-Rusland de grens met Polen oversteken. De verzoeker maakt echter geheel niet aannemelijk hoe dit alles, dat overigens nog om een toekomstig plan gaat en vooralsnog niet wordt uitgevoerd, zijn persoonlijke situatie zou kunnen beïnvloeden. *In casu* hebben de Poolse autoriteiten immers uitdrukkelijk toegestemd met de verplichting om het door de verzoeker ingediende verzoek om internationale bescherming te behandelen conform artikel 18, 1, c), van de Dublin III-verordening. Door naar de recente aankondiging van Donald Tusk te verwijzen, toont de verzoeker niet aan dat hij door deze toekomstige strategie zou kunnen worden geraakt.

Waar de verzoeker in zijn middel stelt dat hij niet de mogelijkheid zal hebben om in Polen ook daadwerkelijk een verzoek om internationale bescherming in te dienen, wordt opnieuw gewezen op het feit dat de Poolse autoriteiten uitdrukkelijk instemden met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18.1, c), van de Dublin III-verordening. Dit impliceert dat de Poolse autoriteiten verplicht zijn de behandeling van zijn verzoek af te ronden indien het werd ingetrokken vooraleer in eerste aanleg een beslissing ten gronde werd genomen ofwel dat hij een nieuw verzoek kan indienen dat niet als een 'volgend verzoek' zal worden gekwalificeerd in de zin van richtlijn 2013/32/EU. De verzoeker toont niet aan dat zijn verzoek om internationale bescherming niet ten gronde zal worden behandeld in geval van overdracht aan de Poolse asielinstanties. In de bestreden beslissing wordt dit als volgt verwoord: *"De betrokkene zal na overdracht aan Polen de mogelijkheid hebben om zijn procedure verder te zetten met een volledig en inhoudelijk onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. Betrokkene zal gemachtigd zijn om te verblijven in Polen in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen."*

Uit het AIDA-rapport blijkt voorts dat een Dublin-terugkeerder in Polen onder dezelfde voorwaarden toegang krijgt tot de opvangstructuren als personen in de reguliere procedure. De verzoeker toont niet aan en het blijkt, gelet op de datum van het in Polen ingediende beschermingsverzoek, niet dat hij Polen thans meer dan negen maanden heeft verlaten, waardoor zijn dossier wel degelijk ten gronde zal worden behandeld en niet als een 'volgend verzoek om internationale bescherming' zal worden gekwalificeerd (AIDA-rapport, p. 36). De loutere bewering van de verzoeker dat zijn verzoek om internationale bescherming in Polen niet op zijn merites zal worden beoordeeld, volstaat niet. De verzoeker draagt op dit punt bovendien ook zelf een verantwoordelijkheid en dient medewerking te verlenen aan zijn overdracht, zodat hij kan vermijden dat de termijn van negen maanden wordt overschreden en zijn dossier niet wordt heropend.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er in Polen bepaalde praktische obstakels kunnen zijn om toegang te krijgen tot de materiële opvangvoorzieningen. Zo wordt ook in de bestreden beslissing bevestigd dat de betrokkene zich zelf naar het opvangcentrum dient te begeven, maar uit verzoekers verklaringen kan worden opgemaakt dat dit voor hem alvast geen probleem heeft opgeleverd omdat hij stelde in Polen gedurende twee maanden in een (gesloten) opvangcentrum te hebben verbleven (zie Dublingehoor d.d. 2 december 2024, vraag 32).

Daarnaast worden de levensomstandigheden in bepaalde Poolse centra als bedenkelijk omschreven, hoewel deze zijn verbeterd ten opzichte van het verleden. De verzoeker citeert in zijn middel enkele punctuele problemen zoals meldingen van ongedierte en hongerstakingen, doch in ditzelfde citaat wordt gesteld dat uit een onderzoek bleek dat een overgrote meerderheid van de asielzoekers in Polen (90,05%) tevreden is over de materiële opvangvoorzieningen. Er rijzen in Polen ook conjuncturele problemen omwille van de hoge instroom van Oekraïners, waarbij wordt verwacht dat er in de winter van 2024 opnieuw een verhoogde *influx* vanuit Oekraïne zal plaatsvinden, maar de verzoeker toont niet aan dat dit een invloed heeft op verzoekers om internationale bescherming die, zoals hijzelf, in het kader van de Dublin III-verordening aan Polen worden overgedragen.

Dat de opvangaccommodaties geen perfecte kwaliteit voorzien, volstaat niet om de zware drempel te overschrijden die nodig is om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Polen in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Dublin III-verordening aan Polen worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Hetzelfde geldt voor het in het AIDA-rapport gemelde tekort aan tolken en moeilijke toegankelijkheid tot juridische hulp. Uit het AIDA-rapport blijkt geenszins dat het om dermate ernstige tekortkomingen gaat dat zij zouden oplopen tot een systeemfout in de procedure inzake de internationale bescherming.

Er wordt door de verzoeker derhalve niet aannemelijk gemaakt dat een overdracht een reëel risico impliceert op blootstellingen aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest of dat er aanleiding bestaat om toepassing te maken van artikel 3, lid 2, van de Dublin III-verordening of van de discretionaire bepaling uit artikel 17.1 van de Dublin III-verordening en het verzoek om internationale bescherming in België te behandelen.

3.2.6. Het door de verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een (beschermenswaardig) privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het privéleven betreft het recht om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, Pretty t. Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123). Deze term neemt soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu op (EHRM 7 februari 2002, Mikulic t. Kroatië, nr. 53176/99, § 53, 2002-I). Het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven maakt integraal deel uit van het begrip ‘privéleven’ in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De verzoeker voert in zijn middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM omwille van het privé- en/of familieleven dat hij ondertussen in België heeft opgebouwd. Er wordt echter geen enkel begin van bewijs aangebracht van engagementen die de verzoeker gedurende zijn verblijf (van om en bij de vier maanden) in België zou zijn aangegaan, waardoor hij er dan ook niet in slaagt aannemelijk te maken dat er in zijn hoofdte sprake is van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De verzoeker brengt voorts geen enkel begin van bewijs bij van de beweerdte afhankelijkheidsband tussen hem en zijn minderjarige neef.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

3.2.7. Samenvattend stelt de Raad dan ook vast dat de verweerder, blijkens de motieven die in de bestreden akte zijn opgenomen, de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht op een gedegen wijze heeft onderzocht en dat er een uitgebreid onderzoek werd gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. De verweerder heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van de verzoeker die hij heeft afgelegd tijdens zijn Dublininterview en steunde zich bij de beoordeling van verzoekers omstandigheden en de algemene situatie van asielzoekers en Dublinterugkeerders in Polen op de relevante stukken van het administratief dossier en gezaghebbende en recente informatiebronnen.

De verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat hij bij overdracht naar Polen zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen, in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang van asielzoekers, in het bijzonder voor Dublinterugkeerders, of in de behandeling van beschermingsverzoeken aldaar, dan wel omwille van de specifieke omstandigheden van zijn individuele geval. In die omstandigheden kon de verweerder op redelijke wijze besluiten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van de artikelen 3, lid 2, of 17 van de Dublin III-verordening. De verzoeker toont evenmin een schending van artikel 2 of artikel 8 van het EVRM of een manifeste beoordelingsfout aan.

Een schending van artikel 3, lid 2, en/of 17 van de Dublin-III-verordening, van de artikelen 2, 3 en 8 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

De verzoeker toont evenmin een schending van het proportionaliteitsbeginsel, van het hoorrecht of van de rechten van de verdediging aan. De Raad merkt hierbij nog op dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu*, gelet op hetgeen voorafgaat, niet het geval is.

3.2.8. Het tweede middel is, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend vijftientig door:

C. DE GROOTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE